Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

4 octombrie 2024*

Cuprins

I. Cadrul juridic 5

A. Directiva 2014/59/UE 5

B. Regulamentul MUR 6

II. Situația de fapt din litigiu 16

A. Situația economică a Banco Popular în cursul anilor 2016 și 2017 16

B. Desfășurarea procedurii de rezoluție 18

C. Schema de rezoluție în litigiu 20

D. Situația de fapt ulterioară adoptării schemei de rezoluție în litigiu 22

III. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată 23

A. Procedura în fața Tribunalului 23

B. Hotărârea atacată 24

IV. Concluziile părților în recurs 24

V. Cu privire la recurs 25

A. Considerații introductive 25

B. Cu privire la primul și la al patrulea-al șaselea motiv, întemeiate pe o încălcare a articolului 296 TFUE, a articolului 18 din Regulamentul MUR, a obligației de diligență care revine SRB, a articolului 47 din cartă, a articolului 6 din CEDO și a principiului contradictorialității 26

1. Cu privire la al cincilea motiv 26

* Limba de procedură: spaniola.

a) Argumentația părților 26

b) Aprecierea Curții 28

1) Cu privire la admisibilitate 28

2) Cu privire la fond 29

2. Cu privire la primul motiv 34

a) Argumentația părților 34

b) Aprecierea Curții 35

1) Cu privire la admisibilitate 35

2) Cu privire la fond 36

i) Cu privire la primul aspect al primului motiv 36

ii) Cu privire la al doilea aspect al primului motiv 37

3. Cu privire la al patrulea motiv 38

a) Argumentația părților 39

b) Aprecierea Curții 39

4. Cu privire la al șaselea motiv 40

a) Argumentația părților 41

b) Aprecierea Curții 42

1) Cu privire la admisibilitate 42

2) Cu privire la fond 42

C. Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolelor 17 și 52 din cartă, precum și a articolului 5 alineatul (4) TUE 43

1. Argumentația părților 43

2. Aprecierea Curții 45

a) Cu privire la admisibilitate 45

b) Cu privire la fond 45

D. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolelor 14 și 20 din Regulamentul MUR, a articolului 39 din Directiva 2014/59, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE 51

1. Argumentația părților 51

2. Aprecierea Curții 52

a) Cu privire la admisibilitate 52

b) Cu privire la fond 53

1) Cu privire la primul și la al patrulea aspect ale celui de al doilea motiv 53

2) Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv 55

E. Cu privire la al treilea și la al optulea motiv, întemeiate pe o încălcare a dreptului de proprietate și a principiului proporționalității 56

1. Cu privire la al treilea motiv 56

a) Argumentația părților 56

b) Aprecierea Curții 57

1) Cu privire la admisibilitate 57

2) Cu privire la fond 58

2. Cu privire la al optulea motiv 60

a) Argumentația părților 60

b) Aprecierea Curții 61

VI. Cu privire la cheltuielile de judecată 61

„Recurs – Politica economică și monetară – Uniunea bancară – Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Mecanismul unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții – Procedură de rezoluție aplicabilă în cazul în care o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate – Adoptarea unei scheme de rezoluție în ceea ce privește Banco Popular Español SA – Articolul 18 alineatul (1) – Condiții cărora le este supusă adoptarea unei scheme de rezoluție – Obligațiile Comitetului unic de rezoluție (SRB) – Obligația de diligență – Obligația de motivare – Articolul 88 – Obligația de confidențialitate – Articolul 14 – Obiectivele rezoluției – Vânzarea activității entității vizate – Condiții ale vânzării și condiții în care poate fi acceptată o ofertă – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 17 – Dreptul de proprietate al acționarilor – Validitatea Regulamentului nr. 806/2014”

În cauza C-535/22 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 9 august 2022,

Aeris Invest Sàrl, cu sediul în Luxemburg (Luxemburg), reprezentată inițial de E. Galán Burgos, R. Vallina Hoset și M. Varela Suárez, abogados, ulterior de C. Jaramillo Samper, R. Vallina Hoset și M. Varela Suárez, abogados,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė și D. Triantafyllou, în calitate de agenți, asistați de J. Rivas Andrés, abogado,

Comitetul unic de rezoluție (SRB), reprezentat de H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz și de J. Rius Riu, în calitate de agenți, asistați de F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, B. Meyring și S. Schelo, Rechtsanwälte,

pârâte în primă instanță,

Regatul Spaniei, reprezentat de L. Aguilera Ruiz și M. J. Ruiz Sánchez, în calitate de agenți,

Parlamentul European, reprezentat de J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani și L. Visaggio, în calitate de agenți,

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de J. Haunold, H. Marcos Fraile și A. Westerhof Löfflerová, în calitate de agenți,

Banco Santander, SA, cu sediul în Santander (Spania), reprezentată de J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, J. M. Rodríguez Conde și D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

intervenientе în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, domnii T. von Danwitz (raportor), P. G. Xuereb și A. Kumin și doamna I. Ziemele, judecători,

avocat general: doamna T. Ćapeta,

grefier: A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 14 martie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Aeris Invest Sàrl solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 1 iunie 2022, Aeris Invest/Comisia și SRB (T-628/17, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2022:315), prin care acesta a respins acțiunea sa întemeiată pe

articolul 263 TFUE având ca obiect anularea Deciziei SRB/EES/2017/08 a sesiunii executive a Comitetului unic de rezoluție (SRB) din 7 iunie 2017 privind adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español SA (denumită în continuare „schema de rezoluție în litigiu”), precum și a Deciziei (UE) 2017/1246 a Comisiei din 7 iunie 2017 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español SA (JO 2017, L 178, p. 15, rectificare în JO 2017, L 320, p. 31).

I. Cadrul juridic

A. Directiva 2014/59/UE

2 Articolul 38 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190), intitulat „Instrumentul de vânzare a activității”, prevede la alineatul (2):

„Un transfer efectuat în conformitate cu alineatul (1) se efectuează în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu cadrul Uniunii [Europene] privind ajutoarele de stat.”

3 Articolul 39 din această directivă, intitulat „Instrumentul de vânzare a activității: cerințe procedurale”, prevede la alineatul (2):

„Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii pentru ajutoarele de stat, scoaterea pe piață menționată la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu următoarele criterii:

(a) ea trebuie să fie cât se poate de transparentă și nu trebuie să prezinte în mod semnificativ incorect activele, drepturile, pasivele, acțiunile sau alte instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere, având în vedere circumstanțele și în special necesitatea de a menține stabilitatea financiară;

(b) ea nu trebuie să favorizeze sau să discrimineze în mod necuvenit anumiți cumpărători potențiali;

[…]

(f) scopul său trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză.

Sub rezerva prezentului alineat litera (b), principiile menționate în prezentul alineat nu trebuie să împiedice solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție.

[…]”

B. Regulamentul MUR

4 Considerentele (24), (26), (58) și (116) ale Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul MUR”) au următorul cuprins:

„(24) Dat fiind faptul că numai instituțiile Uniunii pot elabora politica în materie de rezoluție a Uniunii și că o marjă discreționară continuă să existe pentru adoptarea fiecărei scheme de rezoluție, este necesar să se prevadă implicarea adecvată a Consiliului [Uniunii Europene] și a Comisiei [Europene], în calitate de instituții care pot exercita competențe de executare în conformitate cu articolul 291 [TFUE]. Evaluarea aspectelor legate de marja discreționară în luarea de decizii privind rezoluția de către comitet ar trebui realizată de Comisie. Având în vedere impactul considerabil al deciziilor privind rezoluția asupra stabilității financiare a statelor membre și a Uniunii ca atare, precum și asupra suveranității fiscale a statelor membre, este important să i se confere Consiliului competența de executare în vederea luării anumitor decizii privind rezoluția. Astfel, ar trebui să fie de competența Consiliului ca, la propunerea Comisiei, să exercite un control efectiv asupra evaluării de către comitet a existenței interesului public și să evalueze orice modificare substanțială a cuantumului din [Fondul unic de rezoluție (denumit în continuare «fondul»)] ce urmează a fi folosită într-o anumită măsură de rezoluție. În plus, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte acte delegate în care să se menționeze criteriile și condițiile suplimentare de care comitetul trebuie să țină seama atunci când își exercită diferitele competențe. Conferirea de sarcini de rezoluție nu ar trebui să împiedice în nici un fel funcționarea pieței interne a serviciilor financiare. [Autoritatea Bancară Europeană (ABE)] ar trebui, așadar, să își păstreze rolul, competențele și sarcinile sale existente. Aceasta ar trebui să dezvolte legislația Uniunii aplicabilă tuturor statelor membre și să contribuie la punerea sa consecventă în aplicare, precum și să sporească gradul de convergență al practicilor de rezoluție în ansamblul Uniunii.

[…]

(26) În calitate de instanță de supraveghere în cadrul [mecanismului unic de supraveghere instituit de Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63)], [Banca Centrală Europeană (BCE)], precum și comitetul, ar trebui să poată determina dacă o instituție de credit se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate și dacă nu există nicio perspectivă rezonabilă ca o măsură alternativă din sectorul privat sau ca o măsură alternativă de supraveghere să împiedice, într-un interval de timp rezonabil, apariția unei situații de dificultate pentru instituția respectivă. Comitetul ar trebui să adopte schema de rezoluție în cazul în care consideră că sunt îndeplinite criteriile referitoare la declanșarea rezoluției. Procedura legată de adoptarea schemei de rezoluție, care implică Consiliul și Comisia, consolidează independența operațională necesară a comitetului, respectând în același timp principiul delegării de competențe agențiilor, astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene […].

[…]

(58) Lichidarea, printr-o procedură obișnuită de insolvență, a unei entități care se află în dificultate ar putea să pună în pericol stabilitatea financiară, să întrerupă furnizarea de servicii esențiale și să afecteze protecția depunătorilor. În astfel de cazuri, aplicarea instrumentelor de rezoluție prezintă un interes public. Prin urmare, obiectivele rezoluției ar trebui să fie asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale, menținerea stabilității sistemului financiar, diminuarea hazardului moral prin reducerea la minimum a dependenței entităților care se află în dificultate de sprijinul financiar public și protejarea depunătorilor.

[…]

(116) Măsurile de rezoluție ar trebui notificate în mod corespunzător și, sub rezerva unui număr limitat de excepții prevăzute în prezentul regulament, făcute publice. Ținând însă cont de faptul că informațiile obținute de comitet, autoritățile de rezoluție și de consilierii lor profesionali pe parcursul procesului de rezoluție vor fi probabil sensibile, aceste informații ar trebui să facă obiectul cerințelor privind secretul profesional înainte ca decizia de rezoluție să fie făcută publică. Trebuie să se țină seama de faptul că informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză. Toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție, ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură. Cu toate acestea, o informație conform căreia comitetul și autoritatea de rezoluție examinează o anumită entitate ar putea fi suficientă pentru a produce efecte negative asupra entității respective. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, cum ar fi conținutul și detaliile privind planurile de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context.”

5 În conformitate cu articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul MUR, SRB, la fel ca Consiliul și Comisia, este obligat să respecte, pe de o parte, standardele tehnice de reglementare și de punere în aplicare elaborate de ABE și adoptate de Comisie în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO 2010, L 331, p. 12) și, pe de altă parte, orientările și recomandările emise de ABE în temeiul acestui din urmă regulament.

6 Articolul 14 din Regulamentul MUR, intitulat „Obiectivele rezoluției”, prevede:

„(1) Atunci când acționează, în sfera responsabilităților lor, în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție țin seama de obiectivele rezoluției și aleg instrumentele de rezoluție și competențele de rezoluție care, în opinia lor, sunt cele mai în măsură să atingă obiectivele relevante ale rezoluției pentru fiecare situație în parte.

(2) Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) sunt următoarele:

(a) asigurarea continuității funcțiilor critice;

(b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață;

(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar;

(d) protejarea depunătorilor care intră sub incidența [Directivei 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO 2014, L 173, p. 149)] și a investitorilor aflați sub incidența [Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO 1997, L 84, p. 22)];

(e) protejarea fondurilor și a activelor clienților.

Atunci când urmăresc obiectivele menționate la primul paragraf, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție depun eforturi pentru a reduce la minimum costul rezoluției și a evita distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției.

(3) Sub rezerva diverselor dispoziții din prezentul regulament, obiectivele rezoluției au o importanță egală și sunt tratate în mod echilibrat, în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.”

7 Articolul 15 alineatul (1) din acest regulament, intitulat „Principii generale care reglementează rezoluția”, prevede la alineatul (1):

„Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluție se iau în conformitate cu următoarele principii:

(a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;

[…]”

8 Articolul 18 din regulamentul menționat, intitulat „Procedura de rezoluție”, prevede:

„(1) Comitetul adoptă o schemă de rezoluție în temeiul alineatului (6) în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și alineatul (5) dacă sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate, numai în cazul în care apreciază în cadrul sesiunii sale executive, în urma primirii unei comunicări în temeiul celui de al patrulea paragraf sau din proprie inițiativă, că sunt întrunite următoarele condiții:

(a) entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate;

(b) ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat, inclusiv măsuri adoptate în cadrul unui program instituțional de protecție, sau măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21, întreprinse în legătură cu acea entitate;

(c) o măsură de rezoluție este necesară în interes public în temeiul alineatului (5).

O evaluare a condiției menționate la primul paragraf litera (a) este realizată de BCE după consultarea comitetului. Comitetul, în cadrul sesiunii sale executive, poate realiza o astfel de evaluare numai după informarea BCE cu privire la intenția sa și numai dacă BCE nu realizează o evaluare în termen de trei zile calendaristice de la primirea acestei informații. BCE prezintă comitetului, fără întârziere, orice informație pertinentă pe care acesta din urmă o solicită pentru a-și putea documenta evaluarea.

În cazul în care BCE estimează că este îndeplinită condiția prevăzută la primul paragraf litera (a) cu privire la o entitate sau la un grup menționat la primul paragraf, aceasta comunică fără întârziere evaluarea sa Comisiei și comitetului.

Evaluarea condiției menționate la primul paragraf litera (b) este realizată de comitet, în cadrul sesiunii sale executive, sau, dacă este cazul, de autoritățile naționale de rezoluție, în strânsă colaborare cu BCE. BCE poate, de asemenea, să informeze comitetul sau autoritățile naționale de rezoluție în cauză cu privire la concluzia sa că este îndeplinită condiția prevăzută la respectiva literă.

(2) Fără a aduce atingere situațiilor în care BCE decide să exercite în mod direct sarcinile de supraveghere vizând instituțiile de credit în temeiul articolului 6 alineatul (5) litera (b) din [Regulamentul nr. 1024/2013], în cazul primirii unei comunicări în temeiul alineatului (1) sau în cazul în care comitetul intenționează să realizeze o evaluare din proprie inițiativă în temeiul alineatului (1) în raport cu o entitate sau un grup menționat la articolul 7 alineatul (3), comitetul comunică fără întârziere BCE evaluarea sa.

[…]

(4) În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în una sau mai multe dintre următoarele situații:

(a) entitatea încalcă cerințele necesare continuării autorizației sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că instituția le va încălca în viitorul apropiat într-o măsură suficientă care ar justifica retragerea autorizației de către BCE, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că instituția a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate fondurile proprii sau o parte semnificativă a acestora;

(b) activele entității sunt inferioare pasivelor sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;

(c) entitatea se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat.

(d) se necesită un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care, pentru a se remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru și pentru a se menține stabilitatea financiară, respectivul sprijin financiar se acordă sub una din următoarele forme:

[…]

(5) În sensul alineatului (1) litera (c) de la prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

(6) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1), comitetul adoptă o schemă de rezoluție. Schema de rezoluție:

(a) supune entitatea procedurii de rezoluție;

(b) determină aplicarea instrumentelor de rezoluție instituției menționate la articolul 22 alineatul (2) care face obiectul rezoluției, în special a eventualelor exceptări de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 27 alineatele (5) și (14);

(c) determină utilizarea fondului pentru a sprijini măsura de rezoluție în conformitate cu articolul 76 și în conformitate cu o decizie a Comisiei adoptată în temeiul articolului 19.

(7) Comitetul transmite schema de rezoluție Comisiei de îndată ce o adoptă.

În termen de 24 de ore de la transmiterea de către comitet a schemei de rezoluție, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție în cazurile care nu fac obiectul celui de al treilea paragraf de la prezentul alineat.

În termen de 12 ore de la transmiterea de către comitet a schemei de rezoluție, Comisia poate propune Consiliului:

(a) fie să se opună schemei de rezoluție în temeiul faptului că schema de rezoluție adoptată de comitet nu îndeplinește criteriul privind interesul public menționat la alineatul (1) litera (c),

(b) fie să adopte sau să se opună unei modificări semnificative a cuantumului prevăzut de la Fond în schema de rezoluție transmisă de Comitet.

[…]

(8) În cazul în care Consiliul se opune rezoluției unei instituții, motivând prin faptul că nu se îndeplinește criteriul privind interesul public menționate la alineatul (1) litera (c), entitatea în cauză este lichidată în mod corespunzător, în conformitate cu dreptul intern.

[…]”

9 Articolul 20 din același regulament, intitulat „Evaluarea în scopul rezoluției”, prevede:

„(1) Înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, comitetul se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de comitet și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2.

(2) Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (15), în cazul în care sunt respectate toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9), evaluarea se consideră a fi definitivă.

(3) În cazul în care nu este posibilă o evaluare independentă conform alineatului (1), comitetul poate realiza o evaluare provizorie a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2, în conformitate cu alineatul (10) de la prezentul articol.

(4) Obiectivul evaluării este acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2 care îndeplinește condițiile pentru aplicarea rezoluției de la articolele 16 și 18.

(5) Evaluarea vizează următoarele:

(a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital;

(b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu entitatea menționată la articolul 2;

(c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, să fundamenteze decizia privind amploarea anulării sau diluării instrumentelor de proprietate, precum și amploarea reducerii valorii contabile sau conversiei instrumentelor de capital relevante;

(d) în cazul în care se aplică instrumentul de recapitalizare internă, să fundamenteze decizia privind amploarea reducerii valorii contabile sau conversiei pasivelor eligibile;

(e) în cazul în care se aplică instrumentul instituției-punte sau instrumentul de separare a activelor, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și decizia privind valoarea eventualelor contraprestații care trebuie plătite instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor de instrumente de proprietate;

(f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care comitetul o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b);

(g) în toate situațiile, garantarea faptului că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a elementelor de capital relevante.

(6) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de nerambursare și amploarea pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar, de asistență sub formă de lichidități de urgență din partea băncii centrale sau de orice asistență sub formă de lichidități din partea băncii centrale acordată cu garanții atipice sau cu rate ale dobânzilor sau durate atipice […]

[…]

(10) În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, fie nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9), fie se aplică alineatul (3), se efectuează o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la alineatul (4) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9).

Evaluarea provizorie menționată în primul paragraf cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, alături de o justificare adecvată.

(11) O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9) este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele stipulate la alineatele respective. Această evaluare definitivă *ex post* se efectuează cât mai curând posibil. Ea poate fi efectuată fie separat de evaluarea menționată la alineatele (16), (17) și (18), fie simultan cu aceasta, dar fiind distinctă și efectuată de aceeași persoană independentă.

Evaluarea definitivă *ex post* se realizează în următoarele scopuri:

(a) pentru a garanta faptul că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în registrele contabile ale entității respective;

(b) pentru a fundamenta decizia de a reajusta creanțele creditorilor sau de a majora valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (12) de la prezentul articol.

(12) În cazul în care estimarea valorii activului net al entității menționate la articolul 2, care rezultă din evaluarea definitivă *ex post*, este mai mare decât estimarea valorii activului net al entității respective, rezultată din evaluarea provizorie, comitetul poate solicita autorității naționale de rezoluție:

(a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau ale proprietarilor de instrumente de capital relevante a căror valoare contabilă a fost redusă ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă;

(b) să însărcineze o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să plătească o contraprestație suplimentară instituției, aflată în rezoluție, în ceea ce privește activele, drepturile sau pasivele sau, după caz, deținătorilor de instrumente de proprietate în ceea ce privește respectivele instrumente de proprietate.

(13) În pofida alineatului (1), o evaluare provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (10) și (11) reprezintă un temei valabil pentru decizia Comitetului de a lua măsuri de rezoluție, inclusiv ordonând autorităților naționale de rezoluție să preia controlul unei instituții care se află în dificultate, sau de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

[…]

(15) Evaluarea face parte integrantă din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital. Evaluarea în sine nu face obiectul unui drept de apel separat, dar poate face obiectul unei căi de atac împreună cu decizia comitetului.

(16) Pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, comitetul asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), cât mai curând posibil după executarea măsurii sau a măsurilor de rezoluție. Această evaluare este diferită de cea realizată în conformitate cu alineatele (1)-(15).

[…]”

10 Articolul 21 din Regulamentul MRU, intitulat „Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital”, prevede la alineatul (1):

„Comitetul își exercită competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital relevante în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și alineatul (5), dacă sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate, numai în cazul în care consideră, în cadrul sesiunii sale executive, în urma primirii unei comunicări în temeiul celui de al doilea paragraf sau din proprie inițiativă, că sunt întrunite una sau mai multe dintre următoarele condiții:

(a) înainte de luarea unei eventuale măsuri de rezoluție s-a stabilit faptul că condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție specificate la articolele 16 și 18 sunt îndeplinite;

[…]”

11 Articolul 22 din acest regulament, intitulat „Principii generale care stau la baza instrumentelor de rezoluție”, prevede:

„(1) În cazul în care comitetul decide să aplice un instrument de rezoluție unei entități sau unui grup menționat la articolul 7 alineatul (2) sau unei entități sau unui grup menționat la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 6a alineatul (5) [a se citi alineatul (4) litera (b) și alineatul (5)], dacă sunt îndeplinite condițiile privind aplicarea alineatelor respective, și în cazul în care respectiva măsură de rezoluție ar genera unele pierderi suportate de către creditori sau o conversie a creanțelor acestora, comitetul însărcinează autoritățile naționale de rezoluție să își exercite competența de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital

relevante în conformitate cu articolul 21 imediat înainte de aplicarea instrumentului de rezoluție sau concomitent cu aceasta.

(2) Instrumentele de rezoluție menționate la articolul 18 alineatul (6) litera (b) sunt următoarele:

(a) instrumentul de vânzare a activității;

(b) instrumentul instituției-punte;

(c) instrumentul de separare a activelor;

(d) instrumentul de recapitalizare internă.

[…]

(4) Instrumentele de rezoluție se aplică astfel încât să fie îndeplinite obiectivele de rezoluție specificate la articolul 14, în conformitate cu principiile de rezoluție stabilite la articolul 15. Acestea pot fi aplicate fie individual, fie în orice combinație, cu excepția instrumentului de separare a activelor, care nu poate fi aplicat decât împreună cu un alt instrument de rezoluție.

[…]”

12 Articolul 24 din regulamentul menționat, intitulat „Instrumentul de vânzare a activității”, prevede:

„(1) În cadrul schemei de rezoluție, instrumentul de vânzare a activității constă în transferul către un cumpărător care nu este o instituție-punte al următoarelor elemente:

(a) instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție; sau

(b) oricare dintre activele, drepturile sau pasivele unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

(2) În ceea ce privește instrumentul de vânzare a activității, schema de rezoluție stabilește:

[…]

(b) condițiile comerciale, ținând seama de circumstanțele, de costurile și de cheltuielile suportate în cadrul procedurii de rezoluție, în temeiul cărora autoritatea națională de rezoluție efectuează transferul în conformitate cu articolul 38 alineatele (2), (3) și (4) din [Directiva 2014/59];

[…]

(d) măsurile luate de către autoritatea națională de rezoluție privind vânzarea entității respective sau a instrumentelor, a activelor, a drepturilor și a pasivelor vizate în conformitate cu articolul 39 alineatele (1) și (2) din [Directiva 2014/59];

(e) dacă respectarea de către autoritatea națională de rezoluție a cerințelor privind vânzarea ar putea compromite atingerea obiectivelor rezoluției în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol.

(3) Comitetul aplică instrumentul de vânzare a activității fără a se conforma cerințelor privind scoaterea pe piață prevăzute la alineatul (2) litera (e) atunci când stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar compromite, probabil, atingerea unuia sau a mai multora dintre obiectivele rezoluției și în special atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) acesta consideră că apariția sau posibila apariție a unei situații de dificultate majoră pentru instituția aflată în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și

(b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar submina, probabil, eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 14 alineatul (2) litera (b).”

13 Articolul 29 din Regulamentul MUR reglementează punerea în aplicare de către autoritățile naționale de rezoluție și de către SRB a deciziilor adoptate în temeiul acestui regulament și prevede la alineatul (5) prima teză că SRB publică pe site-ul său oficial fie o copie a schemei de rezoluție, fie un aviz care prezintă pe scurt efectele măsurii de rezoluție, în special efectele asupra clienților cu amănuntul.

14 Articolul 34 din regulamentul menționat, intitulat „Solicitări de informații”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) În scopul exercitării atribuțiilor în temeiul prezentului regulament, comitetul poate solicita următoarelor persoane fizice sau juridice, fie prin intermediul autorităților naționale de rezoluție, fie direct, după ce le-a informat în prealabil, utilizând pe deplin informațiile aflate la dispoziția BCE sau a autorităților naționale competente, să furnizeze toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor care îi sunt conferite prin prezentul regulament:

(a) entitățile menționate la articolul 2;

(b) angajații entităților menționate la articolul 2;

(c) părțile terțe către care entitățile menționate la articolul 2 au externalizat anumite funcții sau activități.

(2) Entitățile și persoanele menționate la alineatul (1) furnizează informațiile solicitate în temeiul respectivului alineat. Cerințele privind secretul profesional nu scutesc respectivele entități și persoane de obligația de a furniza aceste informații. Furnizarea informațiilor solicitate nu se consideră o încălcare a cerințelor privind secretul profesional.”

15 Articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul MUR prevede că, în cadrul schemei de rezoluție, SRB poate utiliza fondul doar în măsura necesară pentru a asigura aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție, pentru a plăti o compensație acționarilor sau creditorilor dacă, în urma unei evaluări efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (5) din regulamentul respectiv, aceștia au suferit pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat, în urma unei evaluări efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (16) din regulamentul menționat, în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență.

16 Potrivit articolului 88 alineatul (1) din același regulament, intitulat „Secretul profesional și schimbul de informații”:

„Membrii comitetului, vicepreședintele, membrii comitetului menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b), personalul comitetului și membrii personalului care participă la schimburi cu statele membre participante sau sunt detașați de aceste state și îndeplinesc îndatoriri în materie de rezoluție au obligația de a respecta cerințele referitoare la secretul profesional, în temeiul articolului 339 din TFUE și al dispozițiilor relevante din legislația Uniunii, chiar și după încetarea atribuțiilor lor. Acestora le este interzis, în special, să divulge informații confidențiale, primite în cursul activităților lor profesionale sau din partea unei autorități competente sau a unei autorități de rezoluție în legătură cu atribuțiile pe care le exercită în temeiul prezentului regulament, oricărei persoane sau autorități, cu excepția cazului în care acest lucru face parte din atribuțiile lor în temeiul prezentului regulament sau într-o formă sintetizată sau colectivă, astfel încât entitățile menționate la articolul 2 să nu poată fi identificate, sau cu consimțământul expres și prealabil al autorității sau al entității care a furnizat informațiile.

Informațiile care fac obiectul cerințelor privind secretul profesional nu pot fi comunicate niciunei entități publice sau private, exceptând cazurile în care furnizarea informațiilor este necesară în proceduri judiciare.

Respectivele cerințe se aplică, de asemenea, potențialilor cumpărători contactați în vederea pregătirii rezoluției unei entități în temeiul articolului 13 alineatul (3).”

17 Articolul 90 din Regulamentul MUR, intitulat „Accesul la documente”, are următorul cuprins:

„(1) [Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76)] se aplică documentelor deținute de comitet.

[…]

(4) Persoanele care fac obiectul deciziilor comitetului au drept de acces la dosarul comitetului, sub rezerva interesului legitim al altor persoane în ceea ce privește protecția secretelor lor comerciale. Dreptul de acces la dosar nu este extins la informațiile confidențiale sau documentele pregătitoare interne ale comitetului.”

II. Situația de fapt din litigiu

18 Banco Popular Español SA (denumită în continuare „Banco Popular”) a fost o instituție de credit supusă supravegherii prudențiale directe de către BCE.

19 Aeris Invest este o persoană juridică de drept luxemburghez care a fost acționar al Banco Popular.

A. Situația economică a Banco Popular în cursul anilor 2016 și 2017

20 Faptele referitoare la evoluția situației economice a Banco Popular în cursul anilor 2016 și 2017, care sunt expuse la punctele 26-46 din hotărârea atacată, pot fi rezumate după cum urmează.

21 În 2016, Banco Popular a efectuat o majorare de capital de 2,5 miliarde de euro.

22 La 5 decembrie 2016, sesiunea executivă a SRB a adoptat un plan de rezoluție a grupului Banco Popular (denumit în continuare „planul de rezoluție din anul 2016”). Instrumentul de rezoluție preferat în planul de rezoluție din 2016 a fost instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul privind MUR.

23 La 3 februarie 2017, Banco Popular a publicat raportul său anual 2016, în care a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, precum și numirea unui nou președinte.

24 La 10 februarie 2017, DBRS Ratings Ltd (DBRS), devenită DBRS Morningstar, a scăzut ratingul Banco Popular, cu perspectivă negativă, având în vedere situația slăbită a capitalului Banco Popular în urma unei pierderi nete mai mari decât cea prevăzută în raportul său anual, menționată la punctul 23 din prezenta hotărâre, precum și eforturile Banco Popular pentru reducerea stocului său încă ridicat de active neperformante.

25 La 3 aprilie 2017, Banco Popular a anunțat rezultatul auditurilor interne care indicau că puteau fi necesare corecții la raportul anual 2016. Aceste ajustări au fost efectuate în raportul financiar al Banco Popular pentru primul trimestru al anului 2017.

26 În urma acestui anunț, DBRS Morningstar a scăzut, la 6 aprilie, ratingul Banco Popular, menținându-și perspectiva negativă. Standard & Poor’s, la 7 aprilie, și Moody’s Investors service (denumită în continuare „Moody’s”), la 21 aprilie 2017, au scăzut de asemenea ratingul Banco Popular cu perspectivă negativă.

27 La 10 aprilie 2017, cu ocazia adunării generale a acționarilor Banco Popular, președintele consiliului de administrație a anunțat că banca preconiza fie o majorare de capital, fie o tranzacție comercială ca urmare a situației grupului din punctul de vedere al fondurilor proprii și al nivelului său de active neperformante. Președintele-director general al Banco Popular a fost înlocuit la mai puțin de un an de la data intrării sale în funcție.

28 În luna aprilie 2017, Banco Popular a inițiat o procedură de vânzare privată în scopul realizării vânzării sale către un concurent puternic, ceea ce ar fi restabilit situația sa financiară. Data-limită pentru ca potențialii cumpărători interesați de achiziționarea Banco Popular să își prezinte ofertele a fost inițial stabilită la 10 iunie 2017.

29 La 5 mai 2017, Banco Popular a prezentat raportul său financiar pentru primul trimestru al anului 2017, anunțând pierderi în valoare de 137 de milioane de euro.

30 La 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate (*Liquidity Coverage Requirement*) al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1).

31 Prin scrisoarea din 16 mai 2017, Banco Santander SA a informat Banco Popular că nu era în măsură să prezinte o ofertă fermă în cadrul procedurii de vânzare privată.

32 La 16 mai 2017, Banco Popular, într-o comunicare a unui fapt relevant către Comisión nacional del mercado de valores (Comisia Națională pentru Piața Valorilor Mobiliare, Spania), a arătat că potențialii cumpărători își manifestaseră interesul în procedura de vânzare privată, însă nu fusese primită nicio ofertă fermă.

33 La 19 mai 2017, agenția Fitch Ratings Ltd a scăzut pe termen lung ratingul Banco Popular.

34 La 23 mai 2017, președinta SRB, doamna Elke König, a acordat un interviu canalului de televiziune Bloomberg, în cadrul căruia a fost întrebată, printre altele, cu privire la situația Banco Popular.

35 În cursul lunii mai 2017, numeroase articole de presă au raportat dificultățile Banco Popular.

36 În primele zile ale lunii iunie 2017, Banco Popular a trebuit să facă față unor retrageri de lichidități masive.

37 La 5 iunie 2017, dimineața, Banco Popular a prezentat Banco de España (Banca Spaniei) o primă cerere de aport urgent de lichidități, apoi o a doua cerere, după-amiaza, care conținea o majorare a sumei solicitate, ca urmare a unor mișcări de lichidități importante. În temeiul unei cereri a Băncii Spaniei și în urma evaluării BCE din aceeași zi referitoare la cererea de aport urgent de lichidități a Banco Popular, Consiliul guvernatorilor BCE nu a formulat obiecții cu privire la un aport urgent de lichidități pentru Banco Popular în perioada care se încheia la 8 iunie 2017. Banco Popular a primit o parte a acestui aport urgent de lichidități, iar ulterior Banca Spaniei a arătat că nu era în măsură să furnizeze Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

B. Desfășurarea procedurii de rezoluție

38 La punctele 47-67 din hotărârea atacată, Tribunalul a expus faptele referitoare la desfășurarea procedurii de rezoluție, care pot fi rezumate după cum urmează.

39 La 23 mai 2017, SRB a însărcinat cabinetul de audit Deloitte (denumit în continuare „Deloitte”), în calitate de expert independent, să efectueze evaluarea Banco Popular în temeiul articolului 20 din Regulamentul MUR.

40 La 24 mai 2017, SRB a solicitat Banco Popular, în temeiul articolului 34 din Regulamentul MUR, informațiile necesare pentru realizarea evaluării sale. La 2 iunie 2017, SRB a solicitat de asemenea Banco Popular să furnizeze informații privind procedura de vânzare privată, precum și să prevadă un acces la camera de date virtuală securizată pe care aceasta din urmă o instituise în cadrul procedurii menționate.

41 La 3 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/06, adresată Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare, Spania), privind comercializarea Banco Popular. SRB a aprobat inițierea imediată a procedurii de vânzare a Banco Popular de către FROB și a indicat acestuia din urmă cerințele privind scoaterea de pe piață conform articolului 39 din Directiva 2014/59. SRB indica, printre altele, că FROB trebuia să îi contacteze pe cei cinci cumpărători potențiali care fuseseră invitați să depună o ofertă în cadrul procedurii de vânzare privată.

42 Dintre cei cinci cumpărători potențiali, doi au decis să nu participe la procedura de vânzare, iar unul a fost exclus de BCE din motive prudențiale.

43 La 4 iunie 2017, cei doi cumpărători potențiali care au decis să participe la procedura de vânzare, Banco Santander și Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, au semnat un acord de nedivulgare, iar la 5 iunie 2017 au avut acces la camera de date virtuală.

44 La 5 iunie 2017, SRB a adoptat o primă evaluare (denumită în continuare „evaluarea 1”), în aplicarea articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul MUR, care avea drept obiectiv să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din acest regulament.

45 La 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul menționat.

46 Din cuprinsul punctului 61 din hotărârea atacată reiese că, în urma acestei evaluări, BCE a considerat, ținând seama în special de situația economică a Banco Popular în cursul anilor 2016 și 2017, astfel cum a fost rezumată la punctele 21-37 din prezenta hotărâre și în special de retragerile excesive din depozite, de rapiditatea cu care banca pierduse trezoreria și de incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, că existau elemente obiective care indicau că probabil Banco Popular se va afla în viitorul apropiat în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a constatat că Banco Popular se afla sau, în orice caz, era susceptibilă de a se afla în dificultate în viitorul apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și cu alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR.

47 În aceeași zi, Banco Popular a informat BCE că consiliul său de administrație ajunsese la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

48 Situația de fapt referitoare la procedura de vânzare, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 63-67 din hotărârea atacată, poate fi prezentată după cum urmează.

49 Prin scrisoarea din 6 iunie 2017, FROB a comunicat informațiile referitoare la procedura de vânzare și stabilirea termenului de depunere a ofertelor la 6 iunie 2017 la miezul nopții.

50 În aceeași zi, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, unul dintre cei doi cumpărători potențiali ai Banco Popular, a informat FROB că nu va depune o ofertă.

51 Tot la 6 iunie 2017, Deloitte a prezentat SRB o a doua evaluare (denumită în continuare „evaluarea 2”), efectuată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul MUR. Obiectivul evaluării 2 era acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor Banco Popular, de a furniza o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și de a furniza elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să stabilească condiții comerciale pentru instrumentul de vânzare a activității. În special, această evaluare a estimat valoarea economică a Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai bun caz, la minus 8,2 miliarde de euro în cazul cel mai nefavorabil, precum și la minus 2 miliarde de euro pentru cea mai bună estimare.

52 La 7 iunie 2017, Banco Santander a depus o ofertă fermă.

53 Prin scrisoarea din 7 iunie 2017, FROB a informat SRB că Banco Santander depusese o ofertă la 7 iunie la ora 3.12 și că prețul oferit de aceasta din urmă pentru cumpărarea acțiunilor Banco Popular era de 1 euro. FROB a arătat că comitetul său director a reținut Banco Santander drept ofertant câștigător în procedura de vânzare concurențială a Banco Popular și a decis să propună SRB să desemneze Banco Santander drept cumpărător în decizia SRB privind adoptarea unei scheme de rezoluție în privința Banco Popular.

C. Schema de rezoluție în litigiu

54 La 7 iunie 2017, SRB a adoptat schema de rezoluție în litigiu în privința Banco Popular, în temeiul Regulamentului MUR.

55 În considerentele (19), (21)-(25), în considerentul (26) litera (c), precum și în considerentele (36) și (46) ale acestei scheme, SRB a constatat:

– că, la 5 decembrie 2016, SRB a adoptat un plan de rezoluție care a stabilit o strategie de rezoluție și a identificat un instrument de rezoluție considerat preferabil [considerentele (19), (21) și (22)];

– că reieșea din evaluarea BCE referitoare la situația de dificultate efectivă sau previzibilă că situația lichidității Banco Popular s-a deteriorat în mod semnificativ începând cu luna octombrie 2016 ca urmare a retragerilor de depozite pe toate segmentele de clientelă; că de aici rezulta că această bancă nu dispunea de suficiente opțiuni ca să își restabilească poziția de lichiditate pentru a fi în măsură să își achite creanțele la scadență [considerentul (23)];

– că mai multe împrejurări au condus la deteriorarea rapidă a situației lichidității Banco Popular, și anume:

  – în februarie 2017, Banco Popular a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, și a numit un nou președinte;

  – la 10 februarie 2017, DBRS Morningstar a scăzut ratingul Banco Popular;

  – la 3 aprilie 2017, Banco Popular a publicat o declarație publică ad-hoc în legătură cu rezultatul unor audituri interne având un potențial impact semnificativ asupra situație sale financiare și a confirmat înlocuirea directorului său general la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție;

  – la 7 aprilie 2017, Standard & Poor's și, la 21 aprilie, Moody's au scăzut ratingul Banco Popular;

  – la 12 mai 2017, Banco Popular a încălcat cerința de acoperire a necesarului de lichiditate de 80 % și nu a fost în măsură să restabilească ulterior conformitatea cu limita normativă;

  – acoperirea mediatică negativă și continuă cu privire la rezultatele financiare ale Banco Popular și la pretinsul risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități a determinat o creștere a retragerilor de depozite și,

– la 6 iunie 2017, DBRS Morningstar și Moody's au scăzut ratingul Banco Popular [considerentul (24)];

– că împrejurările menționate mai sus au condus la retrageri semnificative de depozite [considerentul (25)];

– că Banco Popular primise un prim aport urgent de lichidități la 5 iunie 2017 ca urmare a acordului BCE, însă Banca Spaniei nu a fost în măsură să îi acorde un aport urgent de lichidități suplimentar [considerentul 26 litera (c)];

– că, la 6 iunie 2017, Banco Popular a informat BCE că consiliul său de administrație ajunsese la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate [considerentul (36)] și

– că instrumentul de rezoluție avut în vedere în planul de rezoluție din 2016 nu era adecvat circumstanțelor existente la data rezoluției [considerentul (46)].

56 Potrivit articolului 1 din schema de rezoluție în litigiu, SRB a decis ca Banco Popular să fie supusă unei proceduri de rezoluție începând de la data rezoluției, pentru motivul că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul MUR.

57 În această privință, reiese din articolele 2-4 din schema de rezoluție în litigiu că SRB a considerat, mai întâi, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în continuare, că nu existau alte măsuri care puteau împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular într-un termen rezonabil și, în sfârșit, că o măsură de rezoluție sub forma unui instrument de vânzare a activității Banco Popular era necesară pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice ale băncii și pentru a evita efectele negative semnificative asupra stabilității financiare, în special în Spania.

58 În consecință, la articolul 5 alineatul (1) din schema de rezoluție în litigiu, SRB a decis următoarele:

„Instrumentul de rezoluție aplicat Banco Popular va consta într-o vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul [MUR] prin transferul acțiunilor către un cumpărător. Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital vor fi efectuate imediat înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității."

59 Articolul 6 din schema de rezoluție în litigiu precizează condițiile aferente acestei reduceri, precum și vânzării activității. Astfel, la articolul 6 alineatul (1) din schema de rezoluție, SRB a decis:

– mai întâi, să reducă valoarea contabilă a cuantumului nominal al capitalului social al Banco Popular cu suma de 2 098 429 046 de euro, ceea ce conducea la anularea a 100 % din acțiunile Banco Popular;

– apoi, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei privind schema de rezoluție în litigiu în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, „acțiunile noi I";

– în continuare, să reducă la zero valoarea contabilă nominală a „acțiunilor noi I", ceea ce determina anularea a 100 % din aceste „acțiuni noi I";

– în sfârșit, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 2 emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, „acțiunile noi II”.

60 Articolul 6 alineatul (3) din schema de rezoluție în litigiu prevede că aceste măsuri de reducere a valorii contabile și de conversie sunt întemeiate pe evaluarea 2 coroborată cu rezultatele unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de FROB.

61 La articolul 6 alineatul (5) din schema de rezoluție, SRB a arătat că exercita competențele care îi erau conferite prin articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul MUR, referitor la instrumentul de vânzare a activității, și că a dispus ca „acțiunile noi II” să fie transferate către Banco Santander, libere de orice drept sau privilegiu al unui terț, în schimbul plății unui preț de cumpărare de 1 euro. Se preciza că cumpărătorul își dăduse deja consimțământul pentru transfer.

62 SRB a arătat de asemenea că transferul „acțiunilor noi II” ar trebui efectuat pe baza ofertei obligatorii a cumpărătorului din 7 iunie 2017 și ar trebui pus în aplicare de FROB.

63 Schema de rezoluție în litigiu a fost prezentată Comisiei spre aprobare la 7 iunie 2017.

64 În aceeași zi, această instituție a adoptat Decizia 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție în litigiu și a notificat această decizie SRB. După cum reiese din considerentul (4) al deciziei menționate:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul [MUR]”.

65 Tot la 7 iunie 2017, SRB a notificat FROB schema de rezoluție în litigiu, publicând în același timp pe site-ul său internet o comunicare de informare cu privire la adoptarea acestei scheme, însoțită de un document care rezumă efectele rezoluției.

66 În aceeași zi, FROB a adoptat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul [MUR].

D. Situația de fapt ulterioară adoptării schemei de rezoluție în litigiu

67 La 14 iunie 2018, Deloitte a transmis SRB evaluarea diferenței de tratament, prevăzută la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul MUR, realizată pentru a stabili dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență. La 31 iulie 2018, Deloitte a trimis SRB un addendum la această evaluare prin care a corectat anumite erori de formă.

68 La 11 iulie 2017, SRB a publicat o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție în litigiu. În această versiune, SRB a ocultat printre altele anumite informații care figurează în considerentele (23)-(26) ale acesteia, referitoare la criza de lichiditate a Banco Popular, precum și părțile subsecvente din articolul 6 alineatele (3) și (4) din schema de rezoluție în litigiu, privind exercitarea competenței de reducere a valorii contabile și de conversie.

69 În luna iulie 2017, BCE a publicat pe site-ul său internet o versiune neconfidențială a evaluării sale referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular.

70 La 2 februarie și la 31 octombrie 2018, SRB a publicat versiuni neconfidențiale mai puțin redactate ale schemei de rezoluție în litigiu, în care erau vizibile anumite informații ocultate anterior, menționate la punctul 68 din prezenta hotărâre, cu excepția anumitor indicatori numerici. În acest context, SRB a publicat și versiuni neconfidențiale ale evaluărilor 1 și 2.

III. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

71 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 18 septembrie 2017, recurenta a formulat o acțiune având ca obiect anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246.

A. Procedura în fața Tribunalului

72 Prin înscrisul depus la grefă la 15 noiembrie 2017, SRB a solicitat Tribunalului, în temeiul articolului 92 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să dispună activități de cercetare judecătorească privind prezentarea anumitor documente menționate în anexa la cererea respectivă. Prin decizia din 30 noiembrie 2017, Tribunalul a decis să nu admită această cerere de măsuri de cercetare judecătorească în acest stadiu al procedurii.

73 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 6 și 30 noiembrie 2017 și, respectiv, la 5 și 13 decembrie 2017, Banco Santander, Consiliul, Regatul Spaniei și Parlamentul European au formulat cereri de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor Comisiei și ale SRB. Prin deciziile din 6 august 2018 și, respectiv, din 12 aprilie 2019, Tribunalul a admis aceste cereri de intervenție.

74 La 16 februarie 2018, Tribunalul, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din regulamentul său de procedură, a invitat SRB să depună ultima versiune neconfidențială a schemei de rezoluție în litigiu, precum și o versiune neconfidențială a evaluării 2, publicate pe site-ul său internet. SRB a depus aceste documente în termenul stabilit.

75 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 21 ianuarie 2020, recurenta a prezentat un motiv nou în temeiul articolului 84 din regulamentul de procedură. Comisia, SRB, Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul și Banco Santander au prezentat observații în termenele acordate.

76 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 2 octombrie 2020, recurenta a prezentat o nouă propunere de probe în temeiul articolului 85 alineatul (3) din regulamentul de procedură. Comisia, SRB, Regatul Spaniei, Parlamentul, Consiliul și Banco Santander au prezentat observații în termenele acordate.

77 La 16 martie 2021, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul său de procedură, Tribunalul a solicitat Comisiei și SRB să depună mai multe documente. Prin scrisorile din 30 martie și din 20 aprilie 2021, SRB a răspuns că documentele solicitate erau în totalitate sau în parte confidențiale și că puteau fi prezentate în cazul în care Tribunalul ar adopta o măsură de cercetare judecătorească în acest sens.

78 Prin Ordonanța din 12 mai 2021, Tribunalul a dispus ca SRB, în temeiul, pe de o parte, al articolului 24 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, al articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3), precum și al articolului 103 din regulamentul său de procedură, să prezinte versiunile integrale ale schemei de rezoluție în litigiu, ale evaluării 2, ale evaluării BCE din 6 iunie 2017 cu privire la situația de dificultate în care se afla

sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, precum și o versiune integrală și o versiune neconfidențială ale scrisorii Banco Popular adresate BCE la 6 iunie 2017, inclusiv anexa la aceasta, și ale scrisorii BCE adresate Banco Popular la 18 mai 2017.

79 Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale documentelor prezentate de SRB în executarea Ordonanței din 12 mai 2021 și a transmis recurentei, Regatului Spaniei, Parlamentului, Consiliului și Banco Santander scrisoarea din 6 iunie 2017 a Banco Popular adresată BCE fără anexa la aceasta.

B. Hotărârea atacată

80 În susținerea acțiunii, recurenta a invocat zece motive.

81 Primul motiv era întemeiat pe încălcarea obligației de motivare și a dreptului la apărare, consacrate la articolele 15 și 296 TFUE și la articolele 42 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Al doilea motiv era întemeiat pe încălcarea principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* și a articolului 88 din Regulamentul MUR. Al treilea motiv era întemeiat pe o excepție de nelegalitate a Regulamentului MUR, în măsura în care articolele 21 și 24 din acest regulament încalcă principiile referitoare la delegarea de competențe. Al patrulea motiv era întemeiat pe o excepție de nelegalitate a Regulamentului MUR, în măsura în care articolele 15 și 22 din regulamentul menționat încalcă dreptul de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, și principiul proporționalității prevăzut la articolul 5 alineatul (4) TUE. Al cincilea motiv era întemeiat pe o excepție de nelegalitate a Regulamentului MUR, în măsura în care articolele 18 și 20 din Regulamentul MUR încalcă dreptul de a fi ascultat, consacrat la articolele 17 și 41 din cartă. Al șaselea motiv era întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate, consacrat la articolul 17 din cartă, și pe încălcarea articolului 5 alineatul (4) TUE. Al șaptelea motiv era întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, consacrat la articolele 17 și 41 din cartă. Al optulea motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 18 din Regulamentul MUR, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE. Al nouălea motiv era întemeiat pe încălcarea articolelor 14 și 20 din acest regulament, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE. Al zecelea motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 14 din regulamentul menționat, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE.

82 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate.

83 În această hotărâre, a respins de asemenea cererea de măsuri de organizare a procedurii și de cercetare judecătorească formulate de recurentă.

IV. Concluziile părților în recurs

84 Recurenta solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– admiterea concluziilor sale în fața Tribunalului prin care solicită anularea schemei de rezoluție în litigiu și a Deciziei 2017/1246 și constatarea inaplicabilității articolelor 15 și 22 din Regulamentul MUR, în conformitate cu articolul 277 TFUE, și

– obligarea Comisiei și a SRB la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.

85 Comisia, SRB, Parlamentul, Consiliul, Regatul Spaniei și Banco Santander solicită fiecare Curții respingerea recursului și obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

86 În ipoteza în care Curtea ar admite recursul și ar decide, în conformitate cu articolul 61 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, să se pronunțe ea însăși asupra acțiunii în anulare, Banco Santander solicită, în conformitate cu articolul 264 al doilea paragraf TFUE, să limiteze domeniul de aplicare al hotărârii sale, menținând efectele vânzării Banco Popular către Banco Santander. În aceeași ipoteză, Consiliul solicită Curții să constate că nimic nu repune în discuție legalitatea articolelor 15, 18, 20, 21, 22 și 24 din Regulamentul MUR.

V. Cu privire la recurs

87 În susținerea recursului, recurenta invocă opt motive, întemeiate pe încălcarea:

– articolului 18 din Regulamentul MUR, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE (primul motiv);

– articolelor 14 și 20 din Regulamentul MUR, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE (al doilea motiv);

– a obligației de diligență, a articolelor 17 și 47 din cartă, precum și a articolului 14 din Regulamentul MUR (al treilea motiv);

– a dreptului la apărare prevăzut la articolul 47 din cartă și la articolul 296 TFUE (al patrulea motiv);

– a articolului 296 TFUE și a dreptului la apărare prevăzut la articolul 47 din cartă în ceea ce privește confidențialitatea schemei de rezoluție și a evaluării 2 (al cincilea motiv);

– a articolului 47 din cartă și a articolului 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), în măsura în care Tribunalul a respins cererea privind prezentarea unor documente (al șaselea motiv);

– a articolelor 17 și 52 din cartă, în măsura în care Tribunalul a respins excepția de nelegalitate a articolelor 15 și 22 din Regulamentul MUR (al șaptelea motiv), precum și, respectiv,

– a articolelor 17 și 52 din cartă și a articolului 5 alineatul (4) TUE (al optulea motiv).

A. Considerații introductive

88 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, prin acțiunea aflată la originea prezentului recurs, recurenta a solicitat anularea atât a schemei de rezoluție în litigiu, cât și a Deciziei 2017/1246.

89 Deși Curtea a statuat deja, în Hotărârea din 18 iunie 2024, Comisia/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, punctele 102 și 103), că schema de rezoluție în litigiu nu constituie un act atacabil în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, astfel încât această acțiune este

inadmisibilă în măsura în care vizează schema respectivă, Decizia 2017/1246 prin care Comisia a aprobat acest dispozitiv prezintă caracteristicile unui act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

90 În aceste condiții, Curtea a precizat că, în cadrul unei acțiuni în anulare îndreptate împotriva unei astfel de decizii a Comisiei, precum Decizia 2017/1246, persoanele fizice sau juridice în cauză pot invoca nelegalitatea schemei de rezoluție pe care această instituție a aprobat-o, conferindu-i astfel efecte juridice obligatorii, ceea ce este de natură să le garanteze o protecție jurisdicțională suficientă. În plus, se consideră că, printr-o asemenea aprobare, Comisia își însușește elementele și motivele conținute în acest dispozitiv, astfel încât trebuie, dacă este cazul, să răspundă în fața instanțelor Uniunii (Hotărârea din 18 iunie 2024, Comisia/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punctul 96 și jurisprudența citată).

91 Prin urmare, în acest cadru trebuie examinate motivele prin care se contestă legalitatea schemei de rezoluție în litigiu.

B. Cu privire la primul și la al patrulea-al șaselea motiv, întemeiate pe o încălcare a articolului 296 TFUE, a articolului 18 din Regulamentul MUR, a obligației de diligență care revine SRB, a articolului 47 din cartă, a articolului 6 din CEDO și a principiului contradictorialității

92 Prin intermediul primului și al celui de al patrulea-al șaselea motiv, care trebuie analizate în primul rând, recurenta susține în esență că accesul la versiunea integrală, printre altele, a schemei de rezoluție în litigiu și a evaluărilor 1 și 2 era necesar pentru exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă (al cincilea motiv), că motivarea schemei de rezoluție în litigiu era insuficientă și contradictorie ca urmare a informațiilor ocultate în aceasta și în evaluările 1 și 2 (primul și al patrulea motiv) și că, prin urmare, Tribunalul ar fi trebuit să dispună, printr-o măsură de organizare a procedurii, prezentarea integrală a acestor documente, precum și a unor documente suplimentare (al șaselea motiv).

1. Cu privire la al cincilea motiv

93 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în aplicarea articolului 296 TFUE și a articolului 47 din cartă atunci când a statuat, la punctele 354-402 din hotărârea atacată, că informațiile confidențiale cuprinse în schema de rezoluție în litigiu și în evaluarea 2 nu erau necesare pentru exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă. Acest motiv cuprinde patru aspecte.

a) Argumentația părților

94 Prin intermediul primului aspect al celui de al cincilea motiv, recurenta susține că, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 356-359 din hotărârea atacată, ea avea dreptul, în temeiul articolului 296 TFUE și al articolului 47 din cartă, să obțină comunicarea versiunii integrale a schemei de rezoluție în litigiu, chiar dacă nu era destinatara acesteia.

95 În această privință, recurenta susține că, în temeiul articolului 88 alineatul (1) din Regulamentul MUR, ar fi trebuit să obțină textul integral al schemei de rezoluție în litigiu în vederea formulării unei căi de atac. În plus, aceasta amintește că dreptul de a cunoaște motivarea unui act se aplică nu

numai destinatarilor deciziei în cauză, ci și terților vizați de decizia respectivă. În aceste condiții, deși, în lipsa publicării sau a notificării unei astfel de decizii, revine acestor persoane sarcina de a solicita textul integral al deciziei menționate, termenul de introducere a acțiunii nu poate curge decât din momentul în care cunosc exact conținutul și motivele actului în cauză, astfel încât să își poată exercita în mod efectiv dreptul la o cale de atac. Or, în cursul anului 2017, recurenta ar fi solicitat tocmai accesul la textul integral al schemei de rezoluție în litigiu.

96 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, aceasta susține că Tribunalul a încălcat articolul 296 TFUE și articolul 47 din cartă, întrucât a statuat, la punctele 381 și 388 din hotărârea atacată, că publicarea unei versiuni cenzurate a schemei de rezoluție în litigiu era conformă cu articolul 88 din Regulamentul MUR.

97 Astfel, versiunea publicată inițial a schemei de rezoluție în litigiu ar fi împiedicat recurenta, printre altele, să cunoască obiectivele rezoluției și să aibă acces la evaluarea 1. Nici chiar versiunea actuală a schemei de rezoluție în litigiu nu ar permite nici cunoașterea tuturor acestor obiective, nici înțelegerea întinderii crizei de lichiditate a Banco Popular, nici motivele pentru care aportul urgent de lichidități nu putea fi efectuat și nici pe acelea care au motivat alegerea unei valori de minus 8,2 miliarde de euro în vederea reducerii valorii contabile.

98 Potrivit recurentei, temeinicia acestei critici este confirmată de împrejurarea că, la 16 februarie 2018, Tribunalul a dispus ca SRB să prezinte o versiune completă a acestor documente și de faptul că, în opinia sa, hotărârea atacată se întemeiază în principal pe informații care au devenit disponibile în anul 2018. În plus, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 389-393 din hotărârea atacată, deciziile comisiei de apel a SRB din 28 noiembrie 2017 și din 19 iunie 2018 prin care s-a acordat ulterior accesul la documentele menționate nu ar fi fost nicidecum întemeiate pe timpul scurs de la adoptarea schemei de rezoluție în litigiu.

99 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al cincilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 296 TFUE și articolul 47 din cartă atunci când a statuat, pe de o parte, la punctele 394-395 din hotărârea atacată, că dreptul la apărare nu a fost încălcat, întrucât recurenta a putut să introducă o acțiune și să prezinte observații cu privire la noile versiuni ale deciziei de rezoluție în litigiu. Cu toate acestea, potrivit recurentei, simplul fapt de a putea introduce o acțiune nu înseamnă că dreptul la apărare a putut fi exercitat în mod efectiv. Ea apreciază că, în acest scop, persoanele vizate de o decizie trebuie să aibă dreptul de a solicita textul integral al acesteia în vederea formulării unei acțiuni în anulare. Astfel, atunci când nu ar fi disponibile toate informațiile, ar fi imposibil să se formuleze și să se dezvolte pe deplin căile de atac adecvate. În plus, ar fi foarte dificil să se formuleze motive noi după introducerea cererii introductive la Tribunal, ceea ce ar confirma faptul că, în speță, cele două motive noi invocate în replica sa în primă instanță nu ar fi fost luate în considerare sau ar fi fost declarate inadmisibile de către Tribunal, la punctele 701-704 și 710-713 din hotărârea atacată.

100 Pe de altă parte, la punctele 396 și 397 din această hotărâre, Tribunalul ar fi statuat în mod eronat că lipsa motivării poate fi remediată *a posteriori*, întrucât informațiile confidențiale figurau încă de la început în schema de rezoluție în litigiu, în evaluarea 1 și în evaluarea 2, chiar dacă nu au fost comunicate recurentei.

101 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al celui de al cincilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 296 TFUE și articolul 47 din cartă, întrucât a decis, prin Ordonanța din 9 iunie 2021, menționată la punctul 723 din hotărârea atacată, că textul integral al schemei de rezoluție în litigiu, al evaluării 2 și al evaluării privind situația de dificultate în care se

afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular nu era relevant pentru soluționarea acțiunii. În această privință, recurenta susține că scopul urmărit printr-o cerere de acces la aceste documente este de a fi în măsură să invoce argumente noi sau chiar motive noi.

102 În plus, versiunile integrale ale documentelor menționate ar fi cunoscute în mare măsură nu numai de SRB și de Comisie, ci și de Tribunal și, prin urmare, ar avea în mod necesar un anumit impact asupra percepției acestora asupra argumentelor invocate. Astfel, la punctul 278 din hotărârea atacată, Tribunalul s-ar fi întemeiat pe anexa la scrisoarea Banco Popular către BCE din 6 iunie 2017, deși acest document nu ar fi fost comunicat recurentei. În aceste împrejurări, necomunicarea documentelor menționate ar fi contrară principiului contradictorialității.

103 Comisia și Banco Santander invocă inadmisibilitatea celui de al cincilea motiv, pentru motivul că recurenta se limitează să repete sau să reproducă textual motivele și argumentele pe care le-a prezentat în fața Tribunalului. SRB susține că al treilea aspect al acestui motiv este inadmisibil în măsura în care argumentația invocată în susținerea acestui aspect, și anume necesitatea de a dispune de toate informațiile pentru a fi în măsură să își formuleze cererea introductivă, este prezentată pentru prima dată în recurs.

104 Pe fond, Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander susțin că al cincilea motiv nu este fondat.

b) Aprecierea Curții

1) Cu privire la admisibilitate

105 În ceea ce privește, mai întâi, excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie și de Banco Santander, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții rezultă că un recurs trebuie să identifice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele de drept care susțin în mod concret această cerere, sub sancțiunea inadmisibilității recursului sau a motivului în cauză. Nu îndeplinește cerințele de motivare care rezultă din respectivele dispoziții un recurs care, fără a cuprinde cel puțin o argumentare prin care să se urmărească în mod precis identificarea erorii de drept care ar vicia hotărârea atacată, se limitează la a repeta sau la a reproduce motivele și argumentele care au fost prezentate deja în fața Tribunalului, inclusiv cele întemeiate pe fapte respinse expres de această instanță. Astfel, un asemenea recurs constituie în realitate o cerere prin care se urmărește o simplă reexaminare a cererii introductive depuse la Tribunal, ceea ce nu este de competența Curții (Hotărârea din 11 ianuarie 2024, Planistat Europe și Charlot/Comisia, C-363/22 P, EU:C:2024:20, punctele 40 și 41, precum și jurisprudența citată).

106 Cu toate acestea, dacă un recurent contestă interpretarea sau aplicarea dreptului Uniunii de către Tribunal, aspectele de drept analizate în primă instanță pot fi rediscutate în cadrul procedurii de recurs. Într-adevăr, dacă un recurent nu ar putea să se bazeze în acest mod în recurs pe motive și pe argumente utilizate deja în fața Tribunalului, procedura de recurs ar fi lipsită de o parte din sensul său (Hotărârea din 12 septembrie 2006, Reynolds Tobacco și alții/Comisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punctul 51, precum și Hotărârea din 9 iulie 2020, Haswani/Consiliul, C-241/19 P, EU:C:2020:545, punctul 50 și jurisprudența citată).

107 Or, în speță, al cincilea motiv de recurs urmărește în esență repunerea în discuție a deciziei Tribunalului cu privire la mai multe chestiuni de drept care i-au fost prezentate în primă instanță în ceea ce privește, printre altele, obligația de motivare ce revine instituțiilor în temeiul articolului 296 TFUE și dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă garantat la articolul 47 din Cartă. În plus, în măsura în care acest motiv cuprinde indicii precise privind aspectele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe care se întemeiază, acesta nu poate fi declarat inadmisibil în totalitate.

108 În aceste condiții, în continuare, în măsura în care recurenta critică, prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, punctele 389-393 din hotărârea atacată pentru motivul că, în deciziile din 28 noiembrie 2017 și din 19 iunie 2018, în răspunsul la cererile de acces la documente formulate de recurentă, comitetul de apel al SRB ar fi ținut seama de timpul scurs de la adoptarea schemei de rezoluție în litigiu pentru a aprecia confidențialitatea anumitor date, aceasta nici nu susține și, *a fortiori*, nici nu dovedește că Tribunalul ar fi denaturat elemente de probă atunci când a considerat, la punctul 392 din hotărârea atacată, că, în măsura în care aceste decizii au intervenit la mai mult de șase luni și, respectiv, la un an de la adoptarea schemei de rezoluție în litigiu, timpul care s-a scurs astfel a putut influența aprecierea de către acest comitet de apel a aspectului dacă erau întrunite condițiile de care depindea confidențialitatea informațiilor în cauză.

109 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, reiese din articolul 256 alineatul (1) TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene că recursul se limitează la chestiuni de drept și că Tribunalul este, așadar, singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și elementele de probă. Aprecierea faptelor și a elementelor de probă nu constituie, cu excepția cazului denaturării acestora, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs (Hotărârea din 25 ianuarie 2022, Comisia/European Food și alții, C-638/19 P, EU:C:2022:50, punctul 71, precum și jurisprudența citată).

110 Prin urmare, al doilea aspect al celui de al cincilea motiv este inadmisibil, în măsura în care este îndreptat împotriva punctelor 389-393 din hotărârea atacată.

111 În ceea ce privește, în sfârșit, al treilea aspect al acestui motiv, SRB susține în mod eronat inadmisibilitate acestuia pentru motivul că recurenta ar fi invocat pentru prima dată în recurs un argument întemeiat pe necesitatea de a dispune de toate informațiile pentru a fi în măsură să își exercite dreptul la o cale de atac. Astfel, din cererea introductivă a acțiunii în primă instanță rezultă că, după ce SRB a refuzat să furnizeze aceste informații, recurenta a solicitat Tribunalului să dispună prezentarea, printre altele, a versiunii integrale a schemei de rezoluție în litigiu, precum și a evaluării 1 pentru a putea verifica, printre altele, dacă au fost respectate în speță condițiile impuse de articolele 18 și 20 din Regulamentul MUR pentru adoptarea unei scheme de rezoluție.

2) Cu privire la fond

112 Prin cele patru aspecte ale celui de al cincilea motiv, recurenta susține în esență că, în temeiul articolelor 296 TFUE și al articolului 47 din cartă, trebuia să i se recunoască dreptul de acces la versiunile integrale ale schemei de rezoluție în litigiu și ale evaluărilor pregătitoare, inclusiv la informațiile confidențiale cuprinse în aceste documente. Fără a repune în discuție, ca atare, caracterul suficient al motivării schemei de rezoluție în litigiu, recurenta critică faptul că anumite motive și informații cuprinse în versiunea originală a acestei scheme au fost inițial ocultate în versiunea publicată pe internet și nu au fost divulgate decât parțial după introducerea acțiunii.

113 În această privință, trebuie amintit că obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură, care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (Hotărârea din 18 ianuarie 2024, Jenkinson/Consiliul și alții, C-46/22 P, EU:C:2024:50, punctul 130 și jurisprudența citată).

114 Potrivit unei jurisprudențe constante, deși motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanei interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurilor luate, iar instanței competente să își exercite controlul, o asemenea motivare trebuie totuși să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care actul a fost adoptat. În această privință, nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă și în special în funcție de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii actului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctele 85 și 87, precum și Hotărârea din 29 septembrie 2022, ABLV Bank/CRU, C-202/21 P, EU:C:2022:734, punctul 193 și jurisprudența citată).

115 În plus, Curtea a statuat deja că gradul de precizie al motivării unei decizii trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice și de timp în care aceasta trebuie adoptată. Astfel, atunci când redactează un act, instituțiile Uniunii nu sunt obligate să se pronunțe cu privire la elemente în mod clar secundare sau să anticipeze obiecțiunile potențiale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 167 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Éditions Odile Jacob/Comisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punctul 48).

116 În ce privește articolul 47 din cartă, caracterul efectiv al controlului jurisdicțional garantat de acest articol impune, potrivit jurisprudenței constante a Curții, ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele deciziei luate în privința sa fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, fără a se aduce atingere posibilității instanței competente de a dispune ca autoritatea în cauză să comunice motivele menționate pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă, precum și pentru a-i permite pe deplin acesteia din urmă să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză (Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 53 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 și C-226/19, EU:C:2020:951, punctul 43).

117 În ceea ce privește mai precis comunicarea motivelor către alte persoane decât destinatarul unui act, trebuie amintit că Curtea a statuat deja că instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii sunt în principiu obligate, în temeiul principiului protecției secretului comercial, care constituie un principiu general al dreptului Uniunii și care este concretizat printre altele la articolul 339 TFUE, să nu dezvăluie concurenților unui operator privat informații confidențiale furnizate de acesta (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctul 109, precum și jurisprudența citată).

118 Pentru a asigura respectarea acestor obligații, Curtea a considerat, în mai multe domenii ale dreptului Uniunii, că motivarea unui act care cauzează prejudicii unui justițiabil și care se întemeiază pe o apreciere a poziției relative a unor operatori privați poate fi, într-o anumită măsură, limitată pentru a proteja informațiile referitoare la acești operatori acoperite de secretul comercial. Totuși, obligația de a respecta secretul comercial nu poate goli de conținut obligația de motivare. Prin urmare, deși un astfel de act poate, în raport cu obligația de a respecta secretul comercial, să fie suficient motivat fără a cuprinde printre altele toți indicatorii numerici pe care se întemeiază raționamentul, motivarea trebuie totuși să menționeze în mod clar și neechivoc acest raționament, precum și metodologia utilizată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctele 108-111, Hotărârea din 21 decembrie 2016, Club Hotel Loutraki și alții/Comisia, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punctul 48, precum și Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Landesbank Baden-Württemberg și SRB, C-584/20 P și C-621/20 P, EU:C:2021:601, punctele 110, 111 și 120).

119 În cadrul regimului instituit prin Regulamentul MUR, respectarea cerințelor privind secretul profesional prevăzute la articolul 339 TFUE este precizată, printre altele, la articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf din acest regulament, care interzice SRB să comunice informațiile care fac obiectul acestor cerințe unei alte entități publice sau private, exceptând cazurile în care furnizarea informațiilor este necesară în proceduri judiciare. În plus, articolul 90 alineatul (4) din regulamentul menționat prevede că persoanele care fac obiectul deciziilor SRB au drept de acces la dosarul comitetului, sub rezerva interesului legitim al altor persoane în ceea ce privește protecția secretelor lor comerciale și precizează în mod expres că dreptul de acces la dosar nu este extins la informațiile confidențiale sau documentele pregătitoare interne ale SRB.

120 În ceea ce privește primul-al treilea aspect ale acestui motiv, care trebuie examinate împreună, din considerațiile care precedă rezultă că Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 357 din hotărârea atacată, că, în măsura în care recurenta nu era destinatara schemei de rezoluție în litigiu adresate FROB, acesteia nu trebuia, în orice împrejurare, să i se comunice integral schema respectivă.

121 În plus, la punctul 381 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că, în acțiunea formulată în primă instanță, recurenta nu a invocat niciun argument specific de natură să demonstreze că declarația de confidențialitate a informațiilor ocultate în schema de rezoluție în litigiu era contrară principiului transparenței. În aceste condiții, Tribunalul a considerat fără a săvârși o eroare de drept, la punctul 388 din această hotărâre, că jurisprudența amintită la punctele 117 și 118 din prezenta hotărâre se aplică prin analogie informațiilor confidențiale deținute de SRB, în sensul articolului 88 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul MUR. Or, în conformitate cu această jurisprudență, un terț vizat de o asemenea schemă nu are întotdeauna dreptul de a obține versiunea sa integrală.

122 Contrar celor susținute de recurentă în cadrul primului aspect al celui de al cincilea motiv, împrejurarea că interdicția de a divulga informațiile care intră sub incidența cerințelor privind secretul profesional se aplică, în temeiul articolului 88 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul MUR, „exceptând cazurile în care furnizarea informațiilor este necesară în proceduri judiciare”, nu se opune acestei interpretări.

123 În fapt, această rezervă, care pune în balanță cerințele care rezultă, pe de o parte, din articolul 339 TFUE și, pe de altă parte, din articolul 296 TFUE, precum și din articolul 47 din cartă, trebuie interpretată în lumina jurisprudenței amintite la punctele 117 și 118 din prezenta hotărâre.

Astfel, trebuie să se considere că articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul MUR impunea SRB ca motivarea schemei de rezoluție în litigiu să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul urmărit de acest organism, precum și metodologia utilizată fără totuși ca această obligație să îi impună divulgarea unor informații care intră sub incidența secretului comercial și în special a tuturor indicatorilor numerici menționați în această schemă, aspect confirmat de considerentul (116) al acestui regulament.

124 Astfel, din acest considerent reiese că „informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză”, astfel încât, „[p]rin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații”.

125 În plus, confidențialitatea impusă de articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul MUR, interpretat în lumina considerentului (116) al acestui regulament urmărește nu numai să protejeze interesele specifice ale întreprinderilor vizate în mod direct, ci și să asigure că SRB poate îndeplini în mod efectiv atribuțiile care îi sunt încredințate prin regulamentul menționat. În acest scop, articolul 34 alineatele (1) și (2) din Regulamentul MUR conferă SRB printre altele competența de a solicita instituțiilor de credit toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor sale, fără ca cerințele legate de respectarea secretului profesional să exonereze aceste instituții de obligația de a furniza informațiile respective. În lipsa încrederii că informațiile confidențiale furnizate își vor păstra, în principiu, caracterul confidențial, transmiterea fără piedici a informațiilor necesare exercitării atribuțiilor menționate ar risca să fie compromisă (a se vedea prin analogie, în ceea ce privește Directiva 2004/39 CE privind piețele instrumentelor financiare, Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctele 31-33).

126 În cadrul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a statuat, la punctele 381 și 388 din hotărârea atacată, că publicarea unei versiuni cenzurate a schemei de rezoluție în litigiu respecta cerințele care rezultă din articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf din acest regulament. Totuși, această argumentație provine dintr-o interpretare vădit eronată a punctelor respective care privesc confidențialitatea acestei scheme, fără a aborda caracterul suficient al motivelor care apar în versiunea neconfidențială a acesteia. Argumentația recurentei contravine de asemenea considerației care figurează la punctul 400 din această hotărâre, potrivit căreia Tribunalul a arătat în esență că a tratat argumentele întemeiate pe caracterul pretins insuficient al motivării care apare în versiunea neconfidențială a schemei de rezoluție în litigiu nu la punctele 354-399 din hotărârea atacată, ci într-o altă parte a acestei hotărâri, și anume la punctele 330-353 din aceasta.

127 În ceea ce privește, în acest context, punctele 394 și 395 din hotărârea atacată, deși Tribunalul a arătat în cuprinsul acestora că publicarea succesivă a versiunii neconfidențiale a schemei, precum și a unor versiuni mai puțin cenzurate ale acestei scheme și a evaluărilor 1 și 2 au permis recurentei să introducă o acțiune și să prezinte argumente pe baza acestor versiuni, Tribunalul a intenționat să răspundă la argumentația recurentei întemeiată pe pretinsa imposibilitate de a-și apăra drepturile în lipsa unui acces la versiunile integrale ale acestor documente. În schimb, Tribunalul nu a statuat nicidecum la punctele respective că simplul fapt că aceasta introdusese o acțiune este suficient pentru a dovedi că dreptul său la o cale de atac efectivă a fost respectat.

128 În măsura în care, astfel cum s-a arătat la punctul 126 din prezenta hotărâre, examinarea Tribunalului care figurează la punctele 354-399 din hotărârea atacată nu privea caracterul pretins insuficient al motivării divulgate a schemei de rezoluție în litigiu, argumentația recurentei prin care se invocă o asemenea insuficiență, rezumată la punctele 97 și 98 din prezenta hotărâre, este inoperantă.

129 În sfârșit, critica formulată cu privire la punctele 396 și 397 din hotărârea atacată rezultă de asemenea dintr-o interpretare vădit eronată a acestor puncte. Astfel, fără a admite că neregularitatea unui act datorată unei motivări insuficiente ar putea fi reparată ulterior, Tribunalul a constatat că SRB nu a completat în niciun fel motivarea schemei de rezoluție în litigiu și a evaluărilor 1 și 2 cu informații care nu erau, încă de la început, cuprinse în aceste documente. Dimpotrivă, potrivit constatărilor Tribunalului, necontestate de recurentă, SRB a publicat succesiv pe site-ul său internet informații care figurau deja inițial în documentele menționate, deși au fost considerate confidențiale.

130 Prin urmare, primul-al treilea aspect ale celui de al cincilea motiv sunt, în măsura în care sunt admisibile, nefondate.

131 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al acestui motiv, recurenta susține că, prin faptul că a solicitat Tribunalului să dispună prezentarea textului integral al schemei de rezoluție în litigiu, al evaluării 2 și al evaluării BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, aceasta urmărea să invoce argumente noi sau chiar motive noi. În aceste condiții, recurenta apreciază că Tribunalul a încălcat articolul 296 TFUE și articolul 47 din cartă prin faptul că a decis, în Ordonanța din 9 iunie 2021 menționată la punctul 723 din hotărârea atacată, că textul integral al acestor documente nu era relevant pentru soluționarea în primă instanță.

132 În această privință, trebuie arătat că, în măsura în care protecția informațiilor confidențiale poate, în temeiul articolului 88 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul MUR, interpretat în lumina jurisprudenței amintite la punctele 117 și 118 din prezenta hotărâre, să justifice ocultarea anumitor indicatori numerici în motivarea schemei de rezoluție în litigiu, această protecție justifică de asemenea ca recurenta să nu poată contesta acești indicatori. Într-adevăr, împrejurarea că, într-o asemenea situație, anumiți indicatori numerici nu pot fi contestați ca atare este consecința directă a concilierii necesare a cerințelor care rezultă, pe de o parte, din articolul 339 TFUE și, pe de altă parte, din articolul 296 TFUE, precum și din articolul 47 din cartă, care justifică, potrivit acestei jurisprudențe, nedivulgarea unor informații care intră sub incidența secretului comercial.

133 Trebuie precizat că acești indicatori numerici nu sunt totuși scutiți de orice posibilitate de a formula o acțiune, în măsura în care, potrivit aceleiași jurisprudențe, motivarea actului care cauzează prejudicii unui justițiabil și care conține acești indicatori numerici trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul și metodologia utilizată. O insuficiență în această privință deschide justițiabilului în cauză un drept la acțiune în fața instanței Uniunii.

134 În aceste condiții, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a decis, în Ordonanța din 9 iunie 2021 menționată la punctul 723 din hotărârea atacată, că textul integral al acestor documente nu era relevant pentru soluționarea acțiunii în primă instanță.

135 Pe de altă parte, deși recurenta susține că informațiile nedivulgate ar fi influențat decizia Tribunalului, este suficient să se arate că aceasta nu își susține în niciun mod argumentația și se întemeiază, în măsura în care vizează punctul 278 din hotărârea atacată, pe o interpretare vădit eronată a acestei hotărâri. Astfel, reiese din înșiși termenii acestui punct că Tribunalul nu s-a întemeiat nicidecum pe anexa la scrisoarea Banco Popular către BCE din 6 iunie 2017, ci doar a reprodus informațiile cu privire la această anexă care erau cuprinse în scrisoarea respectivă. Or, recurenta nu contestă faptul că această scrisoare i-a fost comunicată.

136 Prin urmare, al cincilea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

2. Cu privire la primul motiv

137 Prin intermediul primului motiv, recurenta susține că Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctele 275-327 din hotărârea atacată, că SRB a respectat obligația sa de diligență, precum și articolul 296 TFUE în ceea ce privește aprecierea condițiilor de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b) din Regulamentul MUR. Acest motiv se împarte în două aspecte.

a) Argumentația părților

138 În cadrul primului aspect al primului motiv, recurenta susține că, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 292-302 din hotărârea atacată, SRB a încălcat articolul 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b) din Regulamentul MUR, obligația sa de diligență, precum și obligația de motivare în temeiul articolului 296 TFUE, întrucât s-a abținut să colecteze în mod aprofundat și imparțial toate faptele referitoare la criza de lichiditate a Banco Popular și să precizeze motivele pentru care considera că această criză nu era punctuală.

139 Potrivit recurentei, nerespectarea cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate nu era un motiv de rezoluție, ci avea drept consecință faptul că BCE trebuia să acorde Banco Popular un termen pentru restabilirea situației și putea, dacă era cazul, să îi aplice sancțiuni, ceea ce aceasta nu ar fi făcut. Recurenta apreciază că SRB s-a întemeiat pe un singur criteriu, referitor la posibilitatea de a realiza sau nu, la 7 iunie 2017, un aport urgent de lichidități, ceea ce dovedește, potrivit recurentei, că criza era punctuală. Totuși, potrivit Ghidului ABE din 6 august 2015 privind interpretarea diferitelor circumstanțe în care o instituție este considerată a fi în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate conform articolului 32 alineatul (6) din Directiva 2014/59 (EBA/GL/2015/07), citat la punctul 294 din hotărârea atacată, o criză de lichiditate nu ar putea conduce la o situație de dificultate efectivă sau previzibilă decât dacă această criză nu ar fi temporară. Referindu-se la situația unei alte bănci, recurenta susține că o criză de lichiditate trebuie să dureze mai mult de cinci luni pentru a nu mai putea fi considerată ca fiind punctuală.

140 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, recurenta susține că hotărârea atacată este afectată de o eroare de drept în aplicarea obligației de diligență care revine SRB și a articolului 296 TFUE, în măsura în care Tribunalul a afirmat, la punctul 303 din această hotărâre, că împrejurările și motivele care au determinat BCE să concluzioneze în sensul dificultății Banco Popular nu erau relevante. Ținând seama de marja largă de apreciere de care dispunea SRB în cadrul articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) și alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR, acesta din urmă ar fi obligat să examineze, în mod aprofundat și

imparțial, toate informațiile relevante și să își motiveze decizia în lumina acestor informații. Astfel, SRB nu se poate limita să facă referire la evaluarea BCE cu privire la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular.

141 În special, Tribunalul ar fi trebuit să examineze, contrar celor statuate la punctul 315 din hotărârea atacată, motivele pentru care aportul urgent de lichidități nu putea fi efectuat în beneficiul Banco Popular și dacă aceasta avea sau nu posibilitatea să obțină un aport urgent de lichidități suplimentare. În acest scop, SRB ar fi trebuit să colecteze cuantumul aportului urgent de lichidități care fusese autorizat, cuantumul care fusese utilizat, cuantumul care era disponibil și cuantumul suplimentar al aportului urgent de lichidități care puteau fi solicitate. În această privință, aprecierea Tribunalului potrivit căruia acordarea de lichidități de urgență nu intră în sfera competențelor SRB ar confirma că acest organism nu și-a respectat obligația de diligență.

142 Comisia susține că primul motiv este inadmisibil, întrucât recurenta se limitează să repete sau să reproducă textual motivele și argumentele invocate în acțiunea sa în primă instanță, fără a explica în ce mod Tribunalul a săvârșit o eroare de drept. Potrivit SRB, recurenta invocă, pentru prima dată în stadiul recursului, faptul că o nerespectare a indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate nu este un motiv de rezoluție, că BCE nu a sancționat Banco Popular pentru nerespectarea cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate și că cererea de aport urgent suplimentar de lichidități demonstrează caracterul temporar al crizei de lichiditate.

143 În orice caz, Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander consideră că primul motiv nu este fondat.

b) Aprecierea Curții

1) Cu privire la admisibilitate

144 Prin intermediul primului motiv, recurenta urmărește în esență să repună în discuție temeinicia motivelor prin care Tribunalul a respins al optulea său motiv în primă instanță, întemeiat pe faptul că SRB ar fi încălcat articolul 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b) din Regulamentul MUR, obligația sa de diligență și obligația de motivare în temeiul articolului 296 TFUE. În măsura în care acest motiv cuprinde indicii precise privind aspectele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe care se întemeiază, acesta nu poate fi declarat inadmisibil în totalitate, conform jurisprudenței amintite la punctul 106 din prezenta hotărâre.

145 În ceea ce privește mai precis argumentele întemeiate, în cadrul primului aspect al primului motiv, pe lipsa unei sancțiuni aplicate de BCE Banco Popular pentru nerespectarea cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate, precum și a cererii de aport urgent suplimentar de lichidități, aceste argumente pun în discuție puncte precise din argumentația Tribunalului. În aceste condiții, SRB susține în mod eronat că este vorba despre argumente noi inadmisibile în cadrul recursului.

146 Astfel, un recurent are dreptul să formuleze recurs invocând motive derivate din însăși hotărârea atacată prin care să conteste temeinicia în drept a acesteia (Hotărârea din 25 ianuarie 2022, Comisia/European Food și alții, C-638/19 P, EU:C:2022:50, punctul 77, precum și jurisprudența citată).

2) Cu privire la fond

147 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, deși prin intermediul primului motiv recurenta invocă o încălcare a articolului 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b) din Regulamentul MUR, a obligației de diligență și a obligației de motivare în temeiul articolului 296 TFUE, aceasta nu contestă interpretarea reținută de Tribunal cu privire la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b) din Regulamentul MUR, ci se limitează în esență să conteste temeinicia deciziei potrivit căreia SRB și-a respectat obligația de diligență și obligația de motivare atunci când a considerat că condițiile de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b) din Regulamentul MUR erau verificate în speță.

i) Cu privire la primul aspect al primului motiv

148 Recurenta susține că, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 292-302 din hotărârea atacată, SRB și-a încălcat obligația de diligență și obligația de motivare prin faptul că s-a abținut să colecteze toate faptele referitoare la criza de lichiditate a Banco Popular și să precizeze motivul pentru care această criză trebuia considerată ca nefiind punctuală.

149 Trebuie să se constate că această argumentație provine dintr-o interpretare vădit eronată a hotărârii atacate, precum și a schemei de rezoluție în litigiu.

150 În primul rând, din cuprinsul punctelor 276-302 din hotărârea atacată reiese că, potrivit constatărilor Tribunalului, SRB s-a întemeiat pe o multitudine de elemente pentru a concluziona că, din cauza unor probleme de lichiditate, Banco Popular nu ar mai fi în măsură în viitorul apropiat să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență și, prin urmare, se afla într-o situație de dificultate previzibilă în sensul articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR.

151 Astfel, în ceea ce privește evoluția situației lichidității Banco Popular, Tribunalul a arătat mai întâi, la punctul 290 din hotărârea atacată, că SRB a constatat în considerentul (23) al schemei de rezoluție în litigiu, referindu-se la evaluarea efectuată de BCE, că situația trezoreriei Banco Popular se deteriorase semnificativ din luna octombrie 2016 ca urmare a retragerilor de depozite la nivelul tuturor segmentelor de clientelă. Tribunalul a adăugat că, la același considerent, SRB a dedus din această evoluție că Banco Popular nu dispunea de suficiente opțiuni pentru a-și restabili poziția de lichiditate în scopul de a se asigura că va fi în măsură să își achite creanțele la scadență. În continuare, la punctul 291 din această hotărâre, Tribunalul a ținut seama de faptul că, în considerentul (24) al schemei de rezoluție în litigiu, SRB a enumerat diferitele evenimente publice care au condus, începând din luna februarie 2017, la o deteriorare rapidă a poziției de lichiditate a Banco Popular și la o creștere a retragerilor de depozite. În sfârșit, la punctul 292 din hotărârea menționată, Tribunalul a adăugat că, în plus, SRB a arătat că, începând din 12 mai 2017, această bancă nu respecta cerința de acoperire a necesarului de lichiditate și că încă nu era în măsură să o respecte la data adoptării acestei scheme.

152 În aceste condiții, recurenta susține în mod eronat că imposibilitatea de a realiza, la 7 iunie 2017, un aport urgent de lichidități constituia singurul criteriu luat în considerare. Dimpotrivă, întrucât acest refuz este menționat în considerentul (26) al schemei respective, SRB a ținut seama de el doar cu titlu suplimentar în raport cu elementele menționate la punctul 151 din prezenta hotărâre, enumerate în considerentele (23) și (24) ale schemei menționate.

153 În continuare, din aceste constatări reiese că, contrar celor susținute de recurentă, SRB și Tribunalul nu au considerat nicidecum că nerespectarea cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate constituia în sine un motiv de rezoluție. Astfel, această nerespectare a fost luată în considerare, împreună cu alte împrejurări, pentru a concluziona că Banco Popular se afla, din cauza unor probleme de lichiditate, într-o situație de dificultate previzibilă în sensul articolului 18 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR, fapt confirmat de considerațiile care figurează la punctele 294-299 din hotărârea atacată.

154 La aceste din urmă puncte, Tribunalul a precizat, ținând seama de diferitele elemente menționate la punctul 151 din prezenta hotărâre, că SRB s-a conformat, astfel cum prevede articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul MUR, Ghidului ABE din 6 august 2015 privind interpretarea diferitelor circumstanțe în care o instituție este considerată în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate conform articolului 32 alineatul (6) din Directiva 2014/59. Or, potrivit acestui ghid, capacitatea de a respecta cerințele minime de lichiditate constituie un element printre altele care trebuie luat în considerare în acest scop.

155 În sfârșit, ținând seama de ansamblul elementelor menționate la punctul 151 din prezenta hotărâre, recurenta reproșează în mod eronat SRB că nu a precizat motivul pentru care această criză de lichiditate trebuia considerată ca nefiind punctuală. Astfel, după cum a constatat în mod întemeiat Tribunalul la punctul 302 din hotărârea atacată, din aceste elemente reiese că problemele de lichiditate ale Banco Popular nu puteau fi considerate doar punctuale. În mod întemeiat a apreciat Tribunalul la punctul menționat că această concluzie era confirmată de faptul, luat de altfel în considerare în considerentul (36) al schemei de rezoluție în litigiu, că această bancă informase ea însăși BCE, prin scrisoarea din 6 iunie 2017, că se afla în situație de dificultate din cauza unor probleme de lichiditate.

156 Prin urmare, este necesar să se considere că primul aspect al primului motiv este nefondat.

ii) Cu privire la al doilea aspect al primului motiv

157 Recurenta susține că Tribunalul nu a respectat, la punctele 303 și 315 din hotărârea atacată, obligația SRB, care rezultă din articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul MUR, din obligația sa de diligență și din articolul 296 TFUE, de a examina în mod aprofundat și imparțial toate informațiile relevante și de a-și motiva decizia în lumina acestor informații.

158 În ceea ce privește punctul 303 din hotărârea atacată, deși recurenta observă în mod întemeiat că Tribunalul a considerat în cuprinsul acestuia că împrejurările și motivele care au determinat BCE să constate dificultatea Banco Popular nu erau pertinente, trebuie subliniat că prin aceste motive Tribunalul a răspuns la argumentația recurentei potrivit căreia problemele de lichiditate ale Banco Popular nu erau imputabile acestei bănci, ci erau rezultatul altor evenimente.

159 Ca răspuns la acest argument Tribunalul a statuat în esență că motivele intrării în dificultate a Banco Popular erau lipsite de relevanță pentru aprecierea legalității schemei de rezoluție în litigiu în raport cu articolul 18 din Regulamentul MUR. În aceste condiții, nu se poate considera că, la punctul menționat, Tribunalul a apreciat că SRB se putea limita să facă referire la evaluarea BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular fără a încerca să obțină informații în această privință. Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât, astfel cum reiese din analiza primului aspect al primului motiv, Tribunalul a constatat, în special la punctele 291 și 302 din hotărârea atacată, că aprecierea SRB se întemeia nu numai pe această

evaluare a BCE, ci și pe evenimente de notorietate publică, precum și pe scrisoarea Banco Popular din 6 iunie 2017, prin care BCE era informată că se afla în dificultate din cauza unor probleme de lichiditate.

160 În ceea ce privește punctul 315 din hotărârea atacată, este adevărat că Tribunalul a concluzionat că recurenta nu poate reproșa SRB că nu a examinat în schema de rezoluție în litigiu dacă ar fi fost posibil ca Banco Popular să obțină un aport urgent suplimentar de lichidități.

161 Totuși, pentru a ajunge la această concluzie, Tribunalul a constatat la punctele 311 și 313, *primo*, că, rezulta din articolul 3 alineatul (2) litera (d) din schema de rezoluție în litigiu că un aport urgent de lichidități ar fi fost insuficient în raport cu rapiditatea deteriorării poziției de lichiditate a Banco Popular, *secundo*, că un aport urgent de lichidități suplimentar nu mai putea fi avut în vedere ca urmare a constatării intrării în dificultate a acestei bănci în ziua următoare a unui prim aport urgent de lichidități și, *tertio*, că SRB nu a avut niciun rol în furnizarea unui aport urgent de lichidități, aspect care este de competența băncilor centrale naționale.

162 În aceste condiții, Tribunalul a putut să considere fără a săvârși o eroare de drept că SRB a examinat corespunzător cerințelor legale dacă ar fi fost posibil ca Banco Popular să beneficieze de un aport urgent de lichidități suplimentar.

163 În orice caz, nu se poate reproșa SRB că a omis să cerceteze motivele pentru care Banco Popular nu a beneficiat de un aport urgent suplimentar de lichidități. Astfel, articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul MUR subordonează adoptarea unei scheme de rezoluție condiției, *primo*, ca entitatea în cauză să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate, *secundo*, ca, ținând seama de calendar și de alte circumstanțe pertinente, să nu existe nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat și, *tertio*, ca o măsură de rezoluție să fie necesară în interes public. În schimb, această dispoziție nu face nicio referire la cauzele situației de dificultate sau la cauzele lipsei unei măsuri alternative.

164 Luarea în considerare a acestor cauze ar fi, pe de altă parte, incompatibilă cu obiectivele Regulamentului MUR, care urmărește, astfel cum reiese în special din considerentul (58) al acestuia, menținerea stabilității financiare, asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale și protejarea deponenților. Mai precis, împrejurările care au cauzat intrarea în dificultate a băncii în cauză nu pot împiedica SRB să adopte o măsură de rezoluție, chiar dacă toate condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din acest regulament sunt îndeplinite în măsura în care această bancă vizată se află în dificultate, nu există o soluție alternativă și, în special, o măsură de rezoluție în privința sa este conformă cu interesul public.

165 Având în vedere considerațiile care precedă, al doilea aspect al primului motiv este nefondat. Prin urmare, acest motiv în ansamblul său trebuie înlăturat ca nefondat.

3. Cu privire la al patrulea motiv

166 Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 47 din cartă, a articolului 296 TFUE și a normelor privind sarcina probei. Recurenta susține că Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctele 330-353 din hotărârea atacată, că motivarea schemei de rezoluție în litigiu nu era nici contradictorie, nici insuficientă. Acest motiv se împarte în două aspecte.

a) Argumentația părților

167 Prin intermediul primului aspect al celui de al patrulea motiv, recurenta susține că, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 341-344 din hotărârea atacată, motivarea schemei de rezoluție în litigiu este afectată de o contradicție în măsura în care SRB, pe de o parte, a atribuit Banco Popular o valoare negativă de minus 8,2 miliarde de euro în cadrul exercitării competenței de reducere a valorii contabile, la articolul 6 alineatele (3) și (4) din aceeași schemă, și, pe de altă parte, a considerat în cadrul evaluării 2, care face parte integrantă din schema respectivă, că banca era solvabilă.

168 Al doilea aspect al acestui motiv este întemeiat pe o încălcare de către Tribunal a articolului 296 TFUE, întrucât a considerat, la punctele 345-353 din hotărârea atacată, că motivarea considerentelor (23) și (24), precum și a considerentului (26) litera (c) ale schemei de rezoluție în litigiu era suficientă pentru a înțelege gravitatea crizei de lichiditate a Banco Popular. Recurenta consideră însă că informațiile cuprinse în aceste considerente sunt generice și s-ar putea aplica oricărei crize de lichiditate. Pentru a înțelege această criză de lichiditate cu care se confrunta Banco Popular, un expert economic ar fi trebuit să dispună de informații suplimentare și în special de indicatori numerici care să reflecte în mod precis situația lichidității acestei bănci la 6 și la 7 iunie 2017. În plus, motivarea schemei de rezoluție în litigiu nu ar indica motivele pentru care Banca Spaniei nu ar fi efectuat aportul urgent de lichidități suplimentar.

169 SRB și Banco Santander susțin că cele două aspecte ale celui de al patrulea motiv sunt inadmisibile pentru motivul că recurenta se limitează să repete sau să reproducă textual motivele și argumentele care au fost prezentate în fața Tribunalului, fără a invoca vreo eroare de drept în hotărârea atacată.

170 În orice caz, Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander consideră că al patrulea motiv nu este fondat.

b) Aprecierea Curții

171 În ceea ce privește primul aspect al celui de al patrulea motiv, trebuie amintit că, la punctele 342-344 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat deja că constatarea solvabilității Banco Popular, întemeiată pe valoarea contabilă a acesteia din urmă, nu era în contradicție cu constatarea unei valori economice negative de minus 8,2 miliarde de euro. Or, în recursul formulat, recurenta se limitează să reitereze argumentul său întemeiat pe o contradicție între motive, fără a explica de ce Tribunalul ar fi considerat în mod eronat la punctele 342-344 din această hotărâre că trebuia făcută o distincție între valoarea contabilă și valoarea economică a Banco Popular.

172 Prin urmare, este necesar să se considere că primul aspect al celui de al patrulea motiv, în măsura în care se limitează să reitereze argumentele deja prezentate în fața Tribunalului, este inadmisibil conform jurisprudenței amintite la punctul 105 din prezenta hotărâre.

173 În ceea ce privește admisibilitatea celui de al doilea aspect al celui de al patrulea motiv, este necesar să se constate că, fără a se limita să reitereze argumentele prezentate în primă instanță, recurenta critică aprecierea de către Tribunal a motivării cuprinse în considerentele (23) și (24), precum și în considerentul (26) litera (c) ale schemei de rezoluție în litigiu pentru motivul că,

contrar celor statuate de Tribunal, indicatorii numerici cuprinși în schema de rezoluție în litigiu care au fost ocultați pentru motive de confidențialitate erau necesari pentru a analiza și a înțelege criza de lichiditate a Banco Popular.

174 În consecință, excepția de inadmisibilitate invocată de SRB și de Banco Santander trebuie respinsă, în măsura în care vizează al doilea aspect al celui de al patrulea motiv.

175 Cu privire la fond, reiese din considerentele (23)-(25) și din considerentul (26) litera (c) ale schemei de rezoluție în litigiu, mai întâi, că situația lichidității Banco Popular s-a deteriorat semnificativ din luna octombrie 2016 ca urmare a retragerilor de depozite pe toate segmentele de clientelă și că această bancă nu dispunea de suficiente opțiuni pentru a-și restabili poziția de lichiditate pentru a se asigura că va fi în măsură să își achite creanțele la scadență, apoi, că deteriorarea situației lichidității sale a determinat agențiile de rating să scadă succesiv ratingul acestei bănci și, în sfârșit, că, având în vedere această deteriorare, BCE a concluzionat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate. Or, trebuie să se constate că aceste indicații evidențiază în mod clar și neechivoc raționamentul urmărit de SRB, respectând astfel cerințele pe care trebuie să le îndeplinească motivarea unui act în prezența unor informații confidențiale, având în vedere articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul MUR, interpretat în lumina jurisprudenței amintite la punctele 117 și 118 din prezenta hotărâre.

176 Așadar, fără a încălca articolul 296 TFUE, Tribunalul a statuat la punctele 345-353 din hotărârea atacată că indicațiile care figurează în considerentele (23)-(25) și în considerentul (26) litera (c) ale schemei de rezoluție în litigiu permiteau să se înțeleagă gravitatea crizei de lichiditate a Banco Popular ca urmare a retragerilor din depozite, care au condus la constatarea de către BCE și SRB că aceasta se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, fără a fi necesar să se cunoască exact cuantumul acestor retrageri.

177 Pretinsa necesitate de a cunoaște aceste cuantumuri, precum și alți indicatori numerici invocați de recurentă pare cu atât mai puțin necesară cu cât se precizează, în considerentul (36) al acestei scheme, că aprecierea BCE cu privire la situația de dificultate efectivă sau previzibilă era împărtășită de consiliul de administrație al Banco Popular, aspect pe care recurenta nu îl contestă.

178 Rezultă că al doilea aspect al celui de al patrulea motiv nu este fondat.

179 În consecință, trebuie să se respingă al patrulea motiv ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

4. Cu privire la al șaselea motiv

180 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 47 din cartă și articolul 6 din CEDO, precum și principiul contradictorialității prin faptul că a respins, la punctele 721-728 din hotărârea atacată, activitățile de cercetare judecătorească solicitate, pentru motivul că acestea nu erau pertinente sau că elementele cuprinse în dosar erau suficiente pentru a permite Tribunalului să se pronunțe. Acest motiv cuprinde trei aspecte.

a) Argumentația părților

181 Prin intermediul primului aspect al celui de al șaselea motiv, recurenta susține că, pentru a respecta principiul contradictorialității și al protecției jurisdicționale efective, Tribunalul ar fi trebuit să dispună prezentarea textului integral al schemei de rezoluție în litigiu, a evaluărilor 1 și 2, a evaluării BCE referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, precum și a planului de rezoluție din 2016. Astfel, principiul contradictorialității ar impune ca părțile la un proces să poată lua cunoștință de toate înscrisurile sau observațiile prezentate instanței pentru a influența decizia acesteia și pentru a le discuta. Deși Tribunalul ar dispune de o marjă de apreciere pentru a evalua pertinența probelor, acesta nu poate considera că însuși actul atacat constituie un element de probă care nu este relevant pentru soluționarea litigiului. În această privință, eventualul caracter confidențial al documentelor solicitate este, potrivit recurentei, irelevant, întrucât angajamentele de confidențialitate în temeiul articolului 103 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului permit concilierea intereselor în discuție.

182 În ceea ce privește al doilea aspect al acestui motiv, recurenta consideră, în susținerea acestuia, că Tribunalul ar fi trebuit să accepte proba testimonială a expertului care a semnat raportul economic pe care îl prezentase în susținerea acțiunii sale în primă instanță, în măsura în care, în opinia sa, această dovadă era necesară pentru a verifica și pentru a înțelege informațiile tehnice și complexe cuprinse în schema de rezoluție în litigiu și în evaluările 1 și 2, precum și, în orice caz, pentru a formula căi de atac eficiente.

183 Prin intermediul celui de al treilea aspect al motivului menționat, recurenta susține că Tribunalul ar fi trebuit să dispună prezentarea a diferite documente care ar fi permis să se discute aspectul dacă o criză de lichiditate constituie un motiv de rezoluție sau dacă existau alte măsuri mai proporționale decât rezoluția, precum un aport urgent de lichidități.

184 Comisia și Banco Santander susțin că al șaselea motiv este inadmisibil întrucât recurenta se limitează să repete sau să reproducă textual motivele și argumentele care au fost prezentate în primă instanță, solicitând în același timp Curții să substituie aprecierea efectuată de Tribunal cu propria apreciere a faptelor și a elementelor de probă. În plus, caracterul probant al înscrisurilor administrate în procedură sau lipsa acestuia ar ține de aprecierea suverană a situației de fapt de către Tribunal și nu ar putea face obiectul controlului Curții în cadrul recursului, cu excepția cazului denaturării elementelor de probă prezentate sau a celui în care inexactitatea materială a constatărilor Tribunalului reiese din înscrisurile depuse la dosar. Or, recurenta și-ar exprima pur și simplu dezacordul față de aprecierea Tribunalului, fără a invoca o asemenea denaturare sau o asemenea inexactitate materială.

185 În orice caz, Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander susțin că argumentația recurentei este nefondată.

b) Aprecierea Curții

1) Cu privire la admisibilitate

186 În ceea ce privește excepțiile de inadmisibilitate invocate de Comisie și de Banco Santander, este necesar să se constate că, prin intermediul celui de al șaselea motiv, recurenta critică interpretarea și aplicarea dreptului Uniunii efectuată de Tribunal la punctele 721-728 din hotărârea atacată. Conform jurisprudenței amintite la punctul 106 din prezenta hotărâre, al șaselea motiv nu poate fi, prin urmare, declarat inadmisibil în totalitate.

187 În aceste condiții, Comisia și Banco Santander amintesc în mod întemeiat că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat. Astfel, caracterul probant al înscrisurilor administrate în procedură sau lipsa acestuia ține de aprecierea sa suverană asupra faptelor, care nu poate face obiectul controlului Curții în cadrul recursului, cu excepția cazului denaturării elementelor de probă prezentate Tribunalului sau a celui în care inexactitatea materială a constatărilor Tribunalului reiese din înscrisurile depuse la dosar (Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Mamoli Robinetteria/Comisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punctul 117).

188 Or, în cadrul celui de al doilea și al celui de al treilea aspect ale celui de al șaselea motiv, recurenta se limitează să susțină că Tribunalul ar fi trebuit să dispună anumite activități de cercetare judecătorească, fără a invoca totuși o critică întemeiată pe o denaturare sau o inexactitate materială a situației de fapt sau a elementelor de probă de către Tribunal.

189 Prin urmare, al doilea și al treilea aspect ale celui de al șaselea motiv sunt inadmisibile.

2) Cu privire la fond

190 Cu privire la fondul primului aspect al acestui motiv, în măsura în care recurenta invocă o încălcare a articolului 6 din CEDO, trebuie amintit că, deși, astfel cum confirmă articolul 6 alineatul (3) TUE, drepturile fundamentale garantate de CEDO constituie principii generale ale dreptului Uniunii și deși articolul 52 alineatul (3) din cartă prevede că drepturile conținute în aceasta corespunzătoare drepturilor garantate de CEDO au același înțeles și aceeași întindere cu cele pe care le conferă convenția amintită, aceasta din urmă nu constituie, atât timp cât Uniunea nu a aderat la ea, un instrument juridic integrat formal în ordinea juridică a Uniunii. Astfel, controlul legalității actelor Uniunii trebuie să se realizeze în speță numai din perspectiva drepturilor fundamentale garantate de cartă, în special de articolul 47 din aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2016, N, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punctele 45 și 46, precum și jurisprudența citată).

191 În ceea ce privește principiul contradictorialității, care face parte din dreptul la apărare, garantat la articolul 47 din cartă, este necesar să se constate că primul aspect al celui de al șaselea motiv se confundă, pe de o parte, cu argumentația invocată în susținerea celui de al cincilea motiv, în măsura în care recurenta apreciază că Tribunalul ar fi trebuit să dispună prezentarea textului integral al schemei de rezoluție în litigiu, al evaluărilor 1 și 2, al evaluării BCE referitoare la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, precum și a planului de rezoluție din 2016. Or, astfel cum s-a statuat la punctele 117 și 118 din prezenta hotărâre, având în vedere informațiile confidențiale cuprinse în documentele respective, acest argument nu poate fi admis.

192 Pe de altă parte, argumentul întemeiat pe încălcarea principiului contradictorialității se confundă în esență cu argumentația potrivit căreia Tribunalul și-ar fi întemeiat examinarea legalității pe informații cuprinse în aceste documente care nu au fost comunicate recurentei. Totuși, după cum rezultă din cuprinsul punctului 135 din prezenta hotărâre, o asemenea afirmație este foarte speculativă și se întemeiază, în plus, pe o interpretare vădit eronată a punctului 278 din hotărârea atacată. În aceste condiții, argumentul întemeiat pe o pretinsă încălcare a principiului contradictorialității nu este fondat.

193 Rezultă că al șaselea motiv trebuie respins ca fiind în parte inoperant și în parte nefondat.

C. Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolelor 17 și 52 din cartă, precum și a articolului 5 alineatul (4) TUE

194 Prin intermediul celui de al șaptelea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolele 17 și 52 din cartă, precum și articolul 5 alineatul (4) TUE prin faptul că a respins, la punctele 150-219 din hotărârea atacată, excepția sa de nelegalitate invocată în temeiul articolului 277 TFUE, referitoare la articolele 15 și 22 din Regulamentul MUR, întemeiată pe o ingerință disproporționată în dreptul de proprietate, precum și pe lipsa unei despăgubiri adecvate. Acest motiv se împarte în cinci aspecte.

1. Argumentația părților

195 Prin intermediul primelor trei și al celui de al cincilea aspect ale celui de al șaptelea motiv, recurenta susține mai întâi că, la punctul 171 și următoarele din hotărârea atacată, Tribunalul s-a întemeiat în mod eronat pe jurisprudența rezultată în special din Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții (C-526/14, EU:C:2016:570), pentru a statua că articolele 15 și 22 din Regulamentul MUR nu constituie o ingerință disproporționată în dreptul de proprietate al acționarilor, în condițiile în care această jurisprudență s-ar referi la bănci care se confruntau cu probleme de solvabilitate sau cu pierderi care pot conduce la un deficit de capital și care trebuie suportate, în primul rând, de acționari. În plus, contrar celor statuate de Tribunal în special la punctele 171, 185 și 204 din hotărârea atacată, o măsură de rezoluție nu ar constitui soluția alternativă pentru o bancă solvabilă, din moment ce activul unei astfel de bănci ar fi superior pasivului său.

196 În continuare, recurenta contestă temeinicia respingerii, la punctele 177-181 din hotărârea atacată, a argumentului potrivit căruia articolele 15 și 22 din Regulamentul MUR nu permiteau să se țină seama de împrejurările relevante ale speței și în special de solvabilitatea băncii sau de respectarea de către aceasta a cerințelor privind rata fondurilor proprii. Articolele 15, 21 și 22 din Regulamentul MUR ar fi formulate într-un mod atât de larg încât ar fi posibil, în practică, să se exercite competența de reducere a valorii contabile, chiar dacă deprecierea capitalului social nu ar fi de natură să rezolve problemele de lichiditate ale unei bănci solvabile care, în lipsa unui deficit de capital, nu ar suferi pierderi care trebuie suportate de acționari.

197 Recurenta critică de asemenea punctele 169 și 175-189 din hotărârea atacată, pentru motivul că articolele 15 și 22 din Regulamentul MUR nu prevăd soluții diferite, pe de o parte, pentru băncile insolvabile și, pe de altă parte, pentru băncile solvabile care au probleme de lichiditate. Niciunul dintre instrumentele de rezoluție prevăzute la articolul 22 din regulamentul menționat nu ar fi conceput pentru rezolvarea unei crize de lichiditate care afectează o bancă solvabilă. Potrivit

recurentei, există soluții alternative mai puțin intruzive pentru a răspunde unei astfel de crize, precum un aport urgent de lichidități sau posibilitatea de a conveni asupra unui moratoriu al plăților.

198 În sfârșit, la punctul 201 și următoarele din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi considerat în mod eronat că articolul 20 alineatul (16) și articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul MUR prevăd o compensație adecvată de natură să garanteze proporționalitatea ingerinței în dreptul de proprietate al acționarilor, asigurând că aceștia din urmă nu sunt tratați mai puțin favorabil decât ar fi fost dacă s-ar fi aflat într-un scenariu de insolvență. În măsura în care calculul despăgubirii prevăzute de aceste dispoziții ar presupune insolvența instituției, chiar dacă banca ar fi solvabilă și nu ar suferi pierderi, dispozițiile menționate nu ar ține seama de împrejurările specifice ale bunurilor expropriate și de diversitatea situațiilor care pot apărea, contrar a ceea ce ar impune jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului rezultată din Hotărârea din 21 mai 2002, Jokela împotriva Finlandei (CE:ECHR:2002:0521JUD002885695, § 53), și din Hotărârea din 25 martie 1999, Papachelas împotriva Greciei (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, § 53).

199 În acest context, recurenta critică de asemenea punctele 191 și 211-219 din hotărârea atacată, pentru motivul că Regulamentul MUR nu garantează, în opinia sa, egalitatea de tratament pentru toți acționarii și nici dreptul acționarilor și al creditorilor la o compensație justă. Despăgubirea prevăzută la articolul 20 alineatele (11) și (12) din acest regulament, în plus față de cea prevăzută la alineatul (16) al acestui articol 20, nu s-ar aplica tuturor instrumentelor de rezoluție, ci ar institui o diferență de tratament în funcție de instrumentul de rezoluție aplicat.

200 Pe de altă parte, recurenta consideră că Tribunalul a încălcat principiul proporționalității prin faptul că a statuat, la punctul 169 din hotărârea atacată, că ingerința în dreptul de proprietate care rezultă din depreciere este justificată atunci când sunt îndeplinite condițiile de rezoluție care rezultă din articolul 18 din Regulamentul MUR.

201 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al celui de al șaptelea motiv, recurenta invocă o încălcare a principiului proporționalității consacrat la articolul 52 alineatul (1) din cartă și la articolul 5 alineatul (4) TUE, pentru motivul că Tribunalul nu a ținut seama de faptul că articolele 15 și 22 din Regulamentul MUR nu prevăd mecanisme care să permită asigurarea proporționalității exercitării competenței de a reduce valoarea contabilă în caz de urgență. În esență, ea susține că aceste dispoziții permit, în caz de urgență, exercitarea acestei competențe fără evaluarea elementelor din activul și pasivul băncii. Cu toate acestea, în ipoteza în care s-ar dovedi ulterior, în cadrul unei evaluări definitive *ex post*, că valoarea netă a activelor băncii depășește valoarea pasivelor, reducerea valorii contabile ar fi, în cele din urmă, excesivă sau chiar inutilă.

202 SRB și Banco Santander susțin că al șaptelea motiv este inadmisibil pentru motivul că recurenta se limitează să reitereze argumentele deja prezentate în fața Tribunalului și nu identifică nicio eroare de drept săvârșită de acesta. Consiliul susține că, în cadrul celui de al șaptelea motiv, recurenta pare să încerce să repună în discuție validitatea nu numai a articolelor 15 și 22 din Regulamentul MUR, precum în primă instanță, ci și pe cea a altor dispoziții ale regulamentului menționat, în special a articolelor 18, 20 și 21 din acesta, deși nu contestase legalitatea acestor din urmă articole în fața Tribunalului.

203 În orice caz, Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander consideră că al șaptelea motiv nu este fondat.

2. Aprecierea Curții

a) Cu privire la admisibilitate

204 În ceea ce privește excepția de inadmisibilitate invocată de SRB și de Banco Santander, trebuie să se constate că, prin intermediul celui de al șaptelea motiv, recurenta susține că Tribunalul a respins în mod eronat excepția sa de nelegalitate în temeiul articolului 277 TFUE, în măsura în care articolele 15 și 22 din Regulamentul MUR ar încălca dreptul de proprietate garantat la articolul 17 din cartă și în special principiul proporționalității consacrat la articolul 51 alineatul (1) din aceasta și la articolul 5 alineatul (4) TUE, precizând totodată punctele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe care se întemeiază. Prin urmare, acest motiv nu poate fi declarat inadmisibil în totalitate.

205 În ceea ce privește excepția de inadmisibilitate invocată de Consiliu, deși recurenta se referă de asemenea la articolele 18, 20 și 21 din Regulamentul MUR, ea nu invocă argumente noi care să repună în discuție legalitatea acestor articole, ci le ia în considerare în scopul susținerii argumentației sale referitoare la pretinsa nelegalitate a articolelor 15 și 22 din acest regulament, pe care le contestase deja în fața Tribunalului.

206 În aceste condiții, astfel cum a arătat în esență doamna avocată generală la punctul 105 din concluzii, al patrulea aspect al acestui motiv este inadmisibil, întrucât recursul se abține, cu încălcarea cerinței prevăzute la articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, să identifice cu precizie punctele din motivarea hotărârii atacate care sunt criticate. Or, această lipsă de precizie împiedică controlul de legalitate care revine Curții.

207 În plus, astfel cum doamna avocată generală a subliniat la același punct din concluzii, al cincilea aspect al celui de al șaptelea motiv este în parte inadmisibil, în măsura în care vizează o discriminare care rezultă din alegerea instrumentului de rezoluție. Ținând seama de faptul că, după cum reiese din cuprinsul punctului 190 și următoarele din hotărârea atacată, recurenta a invocat în primă instanță nu o astfel de discriminare între diferite instrumente de rezoluție, ci pe aceea între diferite categorii de creditori, este vorba despre un argument nou. Prin urmare, acesta trebuia declarat inadmisibil în stadiul recursului.

b) Cu privire la fond

208 Prin intermediul celui de al șaptelea motiv, recurenta susține că Tribunalul a respins în mod eronat, la punctele 150-219 din hotărârea atacată, excepția sa de nelegalitate referitoare la articolele 15 și 22 din Regulamentul MUR, întemeiată pe o ingerință disproporționată în dreptul de proprietate, precum și pe lipsa unei despăgubiri adecvate a acționarilor.

209 Astfel cum reiese din hotărârea atacată, această excepție de nelegalitate viza în special articolul 15 alineatul (1) litera (a) din regulamentul respectiv, care prevede principiul general al rezoluției, potrivit căruia acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi, precum și articolul 22 alineatul (1) din acest regulament.

210 Această din urmă dispoziție prevede, în aplicarea principiului menționat la punctul anterior, că, în cazul în care SRB decide să aplice un instrument de rezoluție și în cazul în care respectiva măsură de rezoluție ar genera unele pierderi suportate de creditori sau o conversie a creanțelor acestora, SRB însărcinează autoritățile naționale de rezoluție, imediat înainte de aplicarea instrumentului

de rezoluție sau concomitent cu aceasta, să își exercite competența de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital relevante, în conformitate cu articolul 21 din regulamentul menționat.

211 În ceea ce privește dreptul de proprietate consacrat la articolul 17 din cartă, trebuie amintit că, potrivit alineatului (1) al acestui articol, „[o]rice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și în schimbul unei despăgubiri juste acordate în timp util pentru pierderea pe care a suferit-o. Folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general”.

212 Instrumentele de capital, cum sunt acțiunile, intră în domeniul de aplicare al articolului 17 alineatul (1) din cartă, întrucât au o valoare patrimonială și conferă titularului lor o poziție juridică stabilită care permite exercitarea autonomă a drepturilor care rezultă din aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 mai 2022, BPC Lux 2 și alții, C-83/20, EU:C:2022:346, punctele 40 și 43).

213 Conform articolului 52 alineatul (3) din cartă, în măsura în care aceasta conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin CEDO, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași cu cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă. În consecință, pentru interpretarea articolului 17 din cartă, este necesar să se ia în considerare jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, semnat la Paris la 20 martie 1952, care consacră protecția dreptului de proprietate ca prag minim de protecție [a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 mai 2019, Comisia/Ungaria (Drepturi de uzufruct asupra terenurilor agricole), C-235/17, EU:C:2019:432, punctul 72 și jurisprudența citată].

214 În același mod în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant cu privire la articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, trebuie să se considere că articolul 17 alineatul (1) din cartă conține trei norme distincte. Prima normă, exprimată în prima teză a acestei dispoziții și care are un caracter general, concretizează principiul respectării dreptului de proprietate. A doua normă, care figurează în a doua teză dispoziției menționate, vizează lipsirea de acest drept și o supune anumitor condiții. În ceea ce privește a treia normă, care se regăsește în a treia teză a aceleiași dispoziții, ea recunoaște statelor competența printre altele de a reglementa folosința bunurilor în limitele impuse de interesul general. Cu toate acestea, nu este vorba despre norme fără legătură între ele. A doua și a treia normă au legătură cu exemple particulare de atingere adusă dreptului de proprietate și trebuie să fie interpretate în lumina principiului consacrat de prima dintre aceste norme (Hotărârea din 5 mai 2022, BPC Lux 2 și alții, C-83/20, EU:C:2022:346, punctul 38).

215 Potrivit jurisprudenței Curții și a Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru a stabili existența unei lipsiri de bunuri, trebuie să se examineze nu numai dacă a avut loc o deposedare sau o expropriere formală, ci și dacă situația în litigiu ar echivala cu o expropriere de fapt (Hotărârea Curții din 5 mai 2022, BPC Lux 2 și alții, C-83/20, EU:C:2022:346, punctul 44, Curtea EDO, Hotărârea din 28 iulie 1999, Immobiliare Saffi împotriva Italiei, CE:ECHR:1999:0728JUD 002277493, § 46, Curtea EDO, Hotărârea din 29 martie 2010, Depalle împotriva Franței, CE:ECHR:2010:0329JUD 003404402, § 78).

216 În speță, măsura de rezoluție prevăzută la articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul MUR coroborat cu articolul 21 din acest regulament constă în conversia și/sau reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital, fără a implica totuși deposedarea sau o expropriere formală a instrumentelor în cauză. În special, această măsură nu îi privează, în mod forțat, complet și definitiv pe titularii lor de drepturile care decurg din instrumentele menționate [a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 mai 2019, Comisia/Ungaria (dreptul de uzufruct asupra terenurilor agricole) (C-235/17, EU:C:2019:432, punctul 81].

217 În ceea ce privește aspectul dacă adoptarea unei astfel de măsuri poate determina o expropriere de fapt, în ipoteza unei reduceri substanțiale, sau chiar totale, a valorii contabile a unor instrumente de capital, trebuie amintit că exercitarea competenței de conversie și de reducere a valorii contabile presupune, astfel cum reiese din cuprinsul articolului 22 alineatul (2) din Regulamentul MUR coroborat cu articolul 18 alineatul (6) litera (b) din acest regulament că sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea unei scheme de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(c) din regulamentul menționat, și anume, în primul rând, că entitatea în cauză se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, în al doilea rând, că nu există nicio perspectivă rezonabilă ca alte măsuri private sau prudențiale să fie susceptibile să împiedice o astfel de dificultate într-un interval de timp rezonabil și, în al treilea rând, ca adoptarea unei măsuri de rezoluție să fie necesară în interes public.

218 Din articolul 18 alineatele (5) și (8) din regulamentul menționat rezultă că, atunci când primele două condiții, evocate la punctul precedent, referitoare la situația de dificultate efectivă sau previzibilă și la lipsa unor măsuri alternative, sunt îndeplinite, entitatea în cauză trebuie să fie lichidată în mod corespunzător, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, în cazul în care rezoluția sa nu este în interes public. Rezultă astfel că, deși articolul 18 alineatul (4) primul paragraf litera (c) din același regulament prevede că entitatea în cauză se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate atunci când această entitate se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile ori alte creanțe la scadență sau acest lucru nu se va petrece în viitorul apropiat, Regulamentul MUR limitează adoptarea unei scheme de rezoluție la crize excepționale de lichiditate care pun în discuție însăși existența entității respective, în cadrul cărora nu există nicio altă soluție decât rezoluția sau lichidarea potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență.

219 În aceste condiții, este necesar să se considere că pierderea de valoare a instrumentelor de fonduri proprii nu decurge din exercitarea competenței de reducere a valorii contabile și de conversie prevăzute la articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul MUR, ci din situația de incapacitate de a-și îndeplini obligațiile sau din riscul de incapacitate de a-și îndeplini obligațiile în care se află instituția de credit vizată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 mai 2022, BPC Lux 2 și alții, C-83/20, EU:C:2022:346, punctul 48).

220 Rezultă că o măsură de rezoluție adoptată în conformitate cu articolele 18, 22 și 24 din Regulamentul MUR nu constituie o lipsire de dreptul de proprietate, în sensul articolului 17 alineatul (1) a doua teză din cartă, care trebuie să îndeplinească printre altele condițiile referitoare la existența unei cauze de utilitate publică pentru privarea de proprietate și la plata în timp util a unei despăgubiri juste, ci o reglementare a folosinței bunurilor, în sensul articolului 17 alineatul (1) a treia teză din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 mai 2022, BPC Lux 2 și alții, C-83/20, EU:C:2022:346, punctele 49 și 50).

221 Reiese din modul de redactare a acestei din urmă dispoziții că folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general. În plus, potrivit jurisprudenței Curții, dreptul de proprietate garantat de articolul 17 din cartă nu este o prerogativă absolută, iar

exercitarea sa poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Uniune (Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 69).

222 În conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin aceasta trebuie să fie prevăzută de lege, să respecte substanța acestor drepturi și libertăți și, prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți. Articolul 5 alineatul (4) al doilea paragraf TUE impune în mod specific instituțiilor Uniunii să respecte același principiu al proporționalității atunci când acționează în exercitarea unei competențe care le este atribuită.

223 În această privință, Curtea a recunoscut legiuitorului Uniunii, în cadrul exercitării competențelor care îi sunt conferite, o amplă putere de apreciere în cazul în care acțiunea sa implică alegeri de natură politică, economică și socială și în cazul în care este necesar ca acesta să efectueze aprecieri și evaluări complexe (Hotărârea din 30 ianuarie 2019, Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, punctul 44 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 6 iunie 2019, P. M. și alții, C-264/18, EU:C:2019:472, punctul 26). Or, adoptând Regulamentul MUR, legiuitorul Uniunii era confruntat cu astfel de alegeri, fiind în același timp chemat să efectueze aprecieri și evaluări complexe.

224 Acestea sunt considerațiile în lumina cărora trebuie analizate, în măsura în care sunt admisibile, argumentele invocate de recurentă în susținerea primelor trei și a celui de al cincilea aspect ale celui de al șaptelea motiv.

225 În susținerea acestui motiv, recurenta arată că articolul 15 alineatul (1) litera (a) și articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul MUR nu respectă principiul proporționalității pentru motivul că aceste dispoziții nu permit să se țină seama de diferențele pe care le prezintă situația unei bănci care suferă de o criză de lichidități în raport cu cea a unei bănci insolvabile. Mai precis, aceasta susține în esență că o măsură de conversie și de reducere a valorii contabile nu permite rezolvarea problemelor de lichiditate, că există măsuri mai puțin constrângătoare în acest scop și că, în lipsa unei compensări adecvate, o asemenea măsură nu este proporțională.

226 Trebuie să se constate că această argumentație se întemeiază pe o interpretare vădit eronată a acestor dispoziții.

227 În ceea ce privește aptitudinea unei măsuri de conversie și de reducere a valorii contabile de a permite rezolvarea unor probleme de lichiditate, rezultă cu claritate din modul de redactare a articolului 22 alineatul (1) din acest regulament că acesta nu prevede exercitarea competenței de reducere a valorii contabile și de conversie decât în cazul în care instrumentul de rezoluție ales de SRB ar conduce altfel la pierderi ale creditorilor sau printr-o conversie a creanțelor acestora. Rezultă de aici că Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept, la punctele 177-181 din hotărârea atacată, că această dispoziție nu se aplică în mod automat și în toate împrejurările, ci permite să se țină seama de împrejurările fiecărei spețe.

228 În special, din modul de redactare a articolului 22 alineatul (1) din acest regulament reiese că acesta prevede o reducere a valorii contabile și/sau o conversie a instrumentelor de capital nu pentru a rezolva probleme de lichiditate ale entității în cauză, ci pentru a evita, pe cât posibil, ca aplicarea instrumentului de rezoluție ales de SRB să determine pierderi ale creditorilor sau o

conversie a creanțelor acestora. După cum a considerat Tribunalul în mod întemeiat la punctul 156 din hotărârea atacată, fără a fi criticat de recurentă, reducerea valorii contabile și conversia prevăzute de această dispoziție constituie o aplicare a principiului, enunțat la articolul 15 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat, potrivit căruia acționarii sunt primii care suportă pierderile.

229 În aceste condiții, argumentul potrivit căruia măsura de reducere a valorii contabile prevăzută la articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul MUR nu ar fi aptă să contribuie la obiectivul vizând rezolvarea problemelor de lichiditate ale unei bănci solvabile nu poate fi reținut.

230 În ceea ce privește, în acest context, punctele 169 și 175-189 din hotărârea atacată, este suficient să se arate că la aceste puncte Tribunalul a examinat nu proporționalitatea instrumentelor de rezoluție prevăzute la articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul MUR, ci pe cea a exercitării competenței de reducere a valorii contabile și de conversie în temeiul articolului 22 alineatul (1) din acest regulament. Astfel, critica întemeiată pe pretinsa incapacitate a acestor instrumente de a rezolva problemele de lichiditate ale unei bănci solvabile este inoperantă.

231 În măsura în care recurenta critică aceste puncte 169 și 175-189 și pentru motivul că ar exista măsuri alternative mai puțin intruzive, trebuie amintit că, în ceea ce privește criteriul necesității, în conformitate cu articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul MUR coroborat cu articolul 18 alineatul (1) primul paragraf litera (b) din acest regulament, adoptarea unei scheme de rezoluție și, prin urmare, exercitarea competenței de reducere a valorii contabile și de conversie presupun lipsa oricărei perspective rezonabile ca alte măsuri de natură privată sau prudențială să fie susceptibile să împiedice această intrare în dificultate într-un termen rezonabil. În măsura în care această competență de reducere a valorii contabile poate fi exercitată numai în lipsa unor măsuri alternative, pretinsa existență a unor astfel de măsuri alternative nu este de natură să pună sub semnul întrebării necesitatea reducerii valorii contabile și a conversiei în temeiul articolului 22 alineatul (1) din Regulamentul MUR.

232 În ceea ce privește caracterul proporțional al măsurii de reducere a valorii contabile sau de conversie, este necesar să se amintească, pe de o parte, că, în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul MUR, SRB este responsabil de adoptarea deciziilor privind rezoluția pentru instituții financiare și grupuri transfrontaliere care au o anumită importanță pentru stabilitatea financiară în Uniune. În plus, rezultă din articolul 14 alineatul (2) litera (b) din acest regulament, care enunță obiectivele rezoluției, că o măsură de rezoluție urmărește, printre altele, evitarea unor efecte negative semnificative asupra stabilității financiare.

233 Pe de altă parte, trebuie să se țină seama de faptul că, astfel cum s-a arătat la punctul 218 din prezenta hotărâre, condițiile de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul menționat limitează adoptarea unei scheme de rezoluție la crize excepționale de lichiditate care pun în discuție însăși existența entității vizate, în care nu există nicio altă soluție decât fie rezoluția, fie lichidarea potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență. Așadar, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctele 171, 185 și 204 din hotărârea atacată, că o rezoluție constituie o soluție alternativă la o procedură obișnuită de insolvență.

234 În plus, deși o situație de dificultate efectivă sau previzibilă poate avea originea, astfel cum se precizează la articolul 18 alineatul (4) primul paragraf literele (b) și (c) din Regulamentul MUR, atât în insolvența, cât și într-o criză de lichiditate a instituției de credit în cauză, situația de dificultate efectivă sau previzibilă a acesteia prezintă același risc pentru stabilitatea financiară menționată.

235 În aceste condiții, Tribunalul s-a bazat în mod întemeiat, prin analogie, pe jurisprudența rezultată din Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții (C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 74), pentru a statua că, în cazul unei entități care face obiectul unei măsuri de rezoluție, aplicarea principiului potrivit căruia acționarii sunt primii care suportă pierderile, prevăzut la articolul 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul MUR, precum și exercitarea competenței de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital, prevăzută la articolul 22 alineatul (1) din acest regulament, sunt consecința faptului că acționarii unei entități suportă riscurile inerente investițiilor lor și consecințele economice legate de rezoluția entității care se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate.

236 Această apreciere nu este repusă în discuție de argumentul recurentei potrivit căruia o bancă solvabilă expusă unor probleme de lichiditate nu este susceptibilă să fie în situația de a face față unor pierderi care vor trebui suportate de acționari. Astfel, articolul 22 alineatul (4) din Regulamentul MUR prevede că instrumentele de rezoluție se aplică în vederea atingerii obiectivelor menționate la articolul 14 din acest regulament, în conformitate cu principiile rezoluției prevăzute la articolul 15 din regulamentul menționat, obiective printre care nu figurează acela de a acoperi pierderile instituției de credit în cauză. Prin urmare, reducerea valorii contabile și/sau conversia instrumentelor de capital prevăzută la articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul MUR, care contribuie la realizarea acelorași obiective, nu au ca scop acoperirea pierderilor suferite de entitatea în cauză, așa încât aplicarea lor nu presupune existența unor asemenea pierderi.

237 În ceea ce privește compensația prevăzută la articolul 20 alineatul (16), precum și la articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul MUR, s-a amintit la punctul 220 din prezenta hotărâre că exercitarea competenței de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital în temeiul articolului 22 alineatul (1) din acest regulament nu constituie o lipsire de bunuri, astfel încât nu este condiționată de plata în timp util a unei despăgubiri juste, prevăzute la articolul 17 alineatul (1) a doua teză din cartă.

238 Cu toate acestea, împrejurarea că articolul 20 alineatul (16) și articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul MUR prevăd, dacă este cazul, o despăgubire a acționarilor poate contribui la caracterul proporțional al reducerii valorii contabile și/sau al conversiei instrumentelor de capital prevăzute la articolul 22 alineatul (1) din acest regulament. În plus, având în vedere considerațiile care figurează la punctele 234-236 din prezenta hotărâre, recurenta susține în mod eronat că acționarii unei bănci solvabile expuse unor probleme de lichiditate trebuie să fie tratați într-un alt mod decât acționarii unei bănci insolvabile. Astfel, criticile referitoare la punctul 201 și următoarele din hotărârea atacată trebuie respinse.

239 Pe de altă parte, critica recurentei îndreptată împotriva punctului 169 din hotărârea atacată rezultă dintr-o interpretare vădit eronată a punctului menționat. Astfel, Tribunalul s-a limitat să arate în mod întemeiat că aplicarea articolelor 15 și 22 din Regulamentul MUR presupune îndeplinirea condițiilor pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție, fără a afirma nicidecum că ingerința în dreptul de proprietate care rezultă din depreciere este justificată atunci când aceste condiții sunt respectate.

240 În consecință, primele trei și al cincilea aspect ale celui de al șaptelea motiv nu sunt fondate.

241 Prin urmare, al șaptelea motiv este în parte inadmisibil și în parte nefondat.

D. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolelor 14 și 20 din Regulamentul MUR, a articolului 39 din Directiva 2014/59, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE

242 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta susține că, la punctele 520-569 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins, cu încălcarea articolelor 14 și 20 din Regulamentul MUR, a articolului 39 din Directiva 2014/59, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE, argumentația sa potrivit căreia procesul de vânzare a Banco Popular a fost viciat de nereguli și nu a permis obținerea celui mai ridicat preț. Acest motiv se împarte în patru aspecte.

1. Argumentația părților

243 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctele 522 și 568 din hotărârea atacată, că maximizarea prețului de vânzare nu figurează printre obiectivele rezoluției enunțate la articolul 14 din Regulamentul MUR, deși, în opinia sa, un asemenea obiectiv ar decurge din coroborarea acestui articol 14 cu articolul 39 din Directiva 2014/59. Or, pentru a atinge obiectivul de maximizare a prețului, ar fi necesar să se respecte criteriile referitoare la concurență, la transparență și la nediscriminare prevăzute la articolul 39 alineatul (2) din această directivă. Totuși, în speță, aceste cerințe nu ar fi fost respectate din moment ce oferta Banco Santander, deși depusă după expirarea termenului, ar fi fost acceptată, fără ca ceilalți cumpărători potențiali, în special Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, să fi fost informați că era posibil să prezinte oferta după expirarea termenului prevăzut.

244 Prin intermediul celui de al doilea aspect al acestui motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat cerințele referitoare la concurență și la maximizarea prețului de vânzare, care rezultă din articolul 14 din Regulamentul MUR coroborat cu articolul 39 alineatul (2) din Directiva 2014/59, afirmând, la punctele 544-551 din hotărârea atacată, că SRB se putea limita să invite la procesul de vânzare cei cinci cumpărători potențiali care renunțaseră, în cadrul procedurii de vânzare privată, să depună o ofertă. Astfel, eșecul procedurii respective ar demonstra că acești cumpărători potențiali nu erau interesați de achiziționarea Banco Popular, așa încât procesul de vânzare publică lansat de SRB ar fi fost de asemenea sortit eșecului.

245 Al treilea aspect al acestui motiv este întemeiat pe nerespectarea principiilor nediscriminării și concurenței. Potrivit recurentei, Tribunalul a încălcat aceste principii atunci când a considerat, la punctele 551 și 552 din hotărârea atacată, că SRB nu era obligat să contacteze instituții de credit cu sediul în alte state membre. Or, împrejurarea că astfel de instituții nu își manifestaseră interesul în cadrul procedurii de vânzare privată nu poate justifica faptul de a nu le contacta, ținând seama de diferențele care caracterizează condițiile procedurii de vânzare privată și cele ale procesului de vânzare lansat de SRB, care rezidă printre altele în posibilitatea de a reduce valoarea contabilă a capitalului. În plus, vânzarea Banco Popular către o entitate spaniolă ar fi crescut riscul de colaps al economiei spaniole.

246 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul nu a respectat obligația de a maximiza prețul de vânzare și de a evita orice distrugere inutilă a valorii, statuând, la punctele 561-566 din hotărârea atacată, că motive de interes public puteau justifica admiterea ofertei prezentate în afara termenului de Banco Santander.

247 Banco Santander arată că al doilea motiv este inadmisibil întrucât recurenta se limitează să repete sau să reproducă textual motivele și argumentele pe care le-a prezentat în fața Tribunalului. Pentru aceleași motive, Comisia, SRB și Regatul Spaniei invocă inadmisibilitatea parțială a primelor trei aspecte ale acestui motiv.

248 SRB adaugă, în ceea ce privește al treilea aspect, că argumentul întemeiat pe o pretinsă creștere a riscului pentru economia spaniolă nu a fost invocat în primă instanță și este, prin urmare, inadmisibil. În opinia sa, al patrulea aspect al motivului menționat este inadmisibil întrucât recurenta nu indică norma de drept al Uniunii pretins încălcată.

249 În orice caz, Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander consideră că al doilea motiv nu este fondat.

2. Aprecierea Curții

a) Cu privire la admisibilitate

250 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta critică în esență considerațiile pe baza cărora Tribunalul a respins argumentația sa referitoare la pretinse nereguli ale procesului de vânzare. În măsura în care primul, al doilea și al patrulea aspect ale acestui motiv cuprind indicii precise privind punctele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe care se bazează acestea, ele nu pot fi declarate inadmisibile, conform jurisprudenței amintite la punctul 106 din prezenta hotărâre.

251 Pe de altă parte, întrucât toate aceste aspecte se întemeiază pe nerespectarea articolelor 14 și 20 din Regulamentul MUR, a articolului 39 din Directiva 2014/59, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE, SRB susține în mod eronat că al patrulea aspect al motivului menționat este inadmisibil, pentru motivul că recurenta nu ar indica norma de drept pretins încălcată.

252 În ceea ce privește, în schimb, al treilea aspect al celui de al doilea motiv, trebuie amintit că, la punctele 551 și 552 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins argumentul întemeiat pe o pretinsă discriminare a instituțiilor din alte state membre pentru motivul, printre altele, că din cererea de sesizare nu reieșea modul în care astfel de instituții ar fi putut fi interesate de procesul de vânzare publică a Banco Popular, deși nu își manifestaseră interesul pentru achiziționarea acestei bănci în momentul procedurii de vânzare privată. Cu toate că în recursul formulat recurenta precizează în ce ar putea consta un astfel de interes, ea nu susține totuși că Tribunalul ar fi denaturat cererea sa de sesizare a instanței cu privire la acest aspect. *A fortiori*, ea nu dovedește existența unei asemenea denaturări. Astfel, argumentația sa întemeiată pe un asemenea interes este inadmisibilă, conform jurisprudenței amintite la punctul 109 din prezenta hotărâre.

253 În ceea ce privește argumentul întemeiat pe o pretinsă creștere a riscului pentru stabilitatea economiei spaniole, invocat în susținerea aceluiași aspect, SRB susține în mod întemeiat că acest argument nu a fost invocat în primă instanță și este, prin urmare, inadmisibil. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, în conformitate cu articolul 170 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul de procedură, un recurs nu poate modifica obiectul litigiului dedus judecății Tribunalului. Reiese de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că a permite unei părți să invoce pentru prima dată în fața Curții o critică pe care nu a invocat-o în fața Tribunalului ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de recurs este limitată,

cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost învestit Tribunalul. În cadrul unui recurs, competența Curții este, prin urmare, limitată la examinarea aprecierii de către Tribunal a motivelor și a argumentelor care au fost dezbătute în fața acestuia (Hotărârea din 18 ianuarie 2024, Jenkinson/Consiliul și alții, C-46/22 P, EU:C:2024:50, punctul 68, precum și jurisprudența citată).

254 Prin urmare, al treilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins ca inadmisibil.

b) Cu privire la fond

255 Al doilea motiv, care vizează punctele 520-569 din hotărârea atacată, este întemeiat pe încălcarea articolelor 14 și 20 din Regulamentul MUR, a articolului 39 din Directiva 2014/59, a obligației de diligență și a articolului 296 TFUE. Recurenta susține că, contrar celor statuate de Tribunal la aceste puncte, procesul de vânzare a Banco Popular de către SRB era viciat de nereguli care, în opinia sa, nu au permis realizarea obiectivului rezoluției care este maximizarea prețului de vânzare.

1) Cu privire la primul și la al patrulea aspect ale celui de al doilea motiv

256 Prin intermediul primului și al celui de al patrulea aspect ale celui de al doilea motiv, care trebuie examinate împreună, recurenta susține că punctul 522 din hotărârea atacată este afectat de o eroare de drept în măsura în care Tribunalul a statuat în cuprinsul acestuia că maximizarea prețului de vânzare nu este un obiectiv al rezoluției în sensul articolului 14 din Regulamentul MUR. În plus, aceasta susține că, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 561-566 și 568 din această hotărâre, SRB nu a respectat obligația de a maximiza prețul de vânzare și de a evita orice distrugere inutilă a valorii, acceptând oferta prezentată în afara termenului de Banco Santander.

257 În ceea ce privește, în primul rând, critica formulată cu privire la punctul 522 din hotărârea atacată, trebuie amintit că articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul MUR prevede că, atunci când acționează, în sfera responsabilităților lor, în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18 din acest regulament, SRB și Comisia țin seama de obiectivele rezoluției și aleg instrumentele de rezoluție, precum și competențele de rezoluție care, în opinia lor, sunt cele mai în măsură să atingă obiectivele relevante ale rezoluției pentru fiecare situație în parte.

258 Potrivit alineatului (2) primul paragraf al articolului 14 din regulamentul menționat, obiectivele rezoluției vizate la alineatul (1) al acestui articol sunt cele privind asigurarea continuității funcțiilor critice, evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, protejarea depunătorilor care intră sub incidența Directivei 2014/49 și a investitorilor aflați sub incidența Directivei 97/9 și protejarea fondurilor și activelor clienților.

259 Prin urmare, maximizarea prețului de vânzare nu figurează printre obiectivele rezoluției enumerate la alineatul (2) primul paragraf al articolului 14 din Regulamentul MUR, aspect confirmat de al doilea paragraf al acestui alineat (2). Astfel, potrivit acestui al doilea paragraf, atunci când urmăresc obiectivele menționate în primul paragraf al alineatului 2, SRB și Comisia depun eforturi pentru a reduce la minimum costul rezoluției și a evita distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției.

260 În ceea ce privește articolul 39 alineatul (2) primul paragraf litera (f) din Directiva 2014/59, de care SRB trebuie să țină seama atunci când stabilește modalitățile de vânzare în temeiul articolului 24 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul MUR, trebuie arătat că, prin faptul că prevede că vânzarea avută în vedere în cadrul aplicării instrumentului de vânzare a activității trebuie să urmărească maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză, articolul 39 alineatul (2) din această directivă enunță nu un obiectiv al rezoluției, ci unul dintre principiile care trebuie să reglementeze în mod specific aplicarea instrumentului de vânzare a activității.

261 Rezultă că Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 522 din hotărârea atacată, că maximizarea prețului de vânzare nu constituie, în sine, un obiectiv al rezoluției în sensul articolului 14 din Regulamentul MUR.

262 În ceea ce privește, în al doilea rând, acceptarea de către SRB a ofertei Banco Santander după expirarea termenului stabilit în scrisoarea FROB din 6 iunie 2017 menționată la punctul 49 din prezenta hotărâre, trebuie amintit că, în temeiul articolului 24 alineatul (3) din Regulamentul MUR, SRB aplică instrumentul de vânzare a activității fără a se conforma cerințelor privind scoaterea pe piață atunci când constată că respectarea acestor cerințe ar fi de natură să compromită atingerea unuia sau a mai multe dintre obiectivele rezoluției. Rezultă astfel din înșiși termenii acestei dispoziții că realizarea necesară a obiectivelor rezoluției poate justifica nerespectarea acestor cerințe privind vânzarea, printre care figurează un termen impus pentru depunerea ofertelor.

263 Printre altele, din articolul 24 alineatul (3) din Regulamentul MUR coroborat cu articolul 14 alineatul (2) litera (b) din acesta rezultă că SRB poate decide să nu se conformeze cerințelor privind vânzarea atunci când consideră că situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla instituția supusă unei proceduri de rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare a statelor membre sau că respectarea cerințelor în discuție ar submina, probabil, eficacitatea instrumentului de vânzare a activității instituției vizate prin limitarea capacității acestei instituții de a elimina amenințarea sau atingerea obiectivelor de a evita efecte negative semnificative asupra acestei stabilități financiare.

264 Or, deși realizarea acestor obiective impune nerespectarea cerințelor privind vânzarea, nu se poate considera că această respectare se impune în raport cu norma prevăzută la articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul MUR. Astfel cum s-a amintit la punctul 259 din prezenta hotărâre, această dispoziție prevede în mod expres că SRB și Comisia depun eforturi doar pentru a reduce la minimum costul rezoluției și pentru a evita distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției.

265 În plus, reiese chiar din termenii articolului 39 alineatul (2) primul paragraf litera (f) din Directiva 2014/59 că vânzarea nu urmărește să maximizeze prețul de vânzare decât în măsura posibilului, ceea ce implică faptul că SRB și Comisia trebuie să țină seama și de celelalte criterii care reglementează vânzarea, prevăzute la articolul 39 alineatul (2) din această directivă și în special de nevoia ca acțiunea de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate. În orice caz, Comisia și SRB trebuie să se asigure că măsurile urmărite în vederea maximizării prețului de vânzare nu contravin obiectivelor rezoluției, astfel cum sunt enumerate la articolul 31 alineatul (2) din directiva menționată, în termeni identici cu cei ai articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul MUR.

266 Trebuie adăugat că, în măsura în care SRB și Comisia sunt chemate să facă alegeri de natură tehnică și să efectueze previziuni și aprecieri complexe cu ocazia adoptării unei scheme de rezoluție, acestora trebuie să li se recunoască o marjă de apreciere certă. Ținând seama de această marjă de apreciere, controlul jurisdicțional pe care instanța Uniunii trebuie să îl exercite asupra temeiniciei motivelor unei scheme de rezoluție nu trebuie să conducă la substituirea aprecierii SRB și a Comisiei cu propria apreciere, ci urmărește să verifice că această decizie nu se bazează pe fapte inexacte din punct de vedere material și că nu este afectată de nicio eroare vădită de apreciere sau de un abuz de putere (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 mai 2023, BCE/Credit Lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punctul 55 și jurisprudența citată).

267 În speță, Tribunalul a considerat la punctele 561-566 din hotărârea atacată că, *primo*, calendarul procedurii de vânzare stabilit în scrisoarea FROB din 6 iunie 2017, menționată la punctul 49 din prezenta hotărâre, avea ca scop să permită încheierea tuturor formalităților înainte de deschiderea piețelor, în special pentru a evita o întrerupere a funcțiilor critice ale Banco Popular, *secundo*, că FROB a acceptat oferta Banco Santander atunci când a devenit cert că niciuna dintre celelalte instituții invitate să participe la procedura de vânzare nu urma să prezinte o ofertă și, *tertio*, că SRB a apreciat la articolul 6 alineatul (6) din schema de rezoluție în litigiu că, în aceste condiții, era prudent să se accepte numai condițiile instituției care a depus o ofertă și astfel să se prevină o insolvabilitate necontrolată a Banco Popular care ar fi putut printre altele să aducă atingere funcțiilor sale critice. Or, în recursul formulat, recurenta nu susține nicidecum că aceste constatări ale SRB erau afectate de o eroare vădită de apreciere.

268 În aceste condiții, este necesar să se considere că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctele 561-566 din hotărârea atacată, că SRB putea, în conformitate cu articolul 24 alineatul (3) din Regulamentul MUR, să accepte oferta Banco Santander, deși aceasta fusese prezentată după expirarea termenului stabilit în scrisoarea FROB din 6 iunie 2017.

269 Pe de altă parte, deși recurenta susține, în acest context, că ceilalți cumpărători potențiali nu au fost informați cu privire la posibilitatea de a prezenta o ofertă după expirarea termenului, este suficient să se arate că, la punctul 562 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că oferta Banco Santander a fost acceptată numai atunci când a devenit cert că niciuna dintre celelalte instituții invitate să participe la procedura de vânzare nu ar prezenta o ofertă. Or, recurenta nu susține că această constatare ar fi afectată de o denaturare. Prin urmare, este necesar să se considere că argumentul întemeiat pe pretinsa lipsă a informației furnizate celorlalți cumpărători potențiali este inoperant.

270 Așadar, primul și al patrulea aspect ale celui de al doilea motiv nu sunt fondate.

2) Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv

271 Astfel cum rezultă chiar din termenii articolului 39 alineatul (2) primul paragraf litera (b) și al doilea paragraf din Directiva 2014/59, criteriile de vânzare menționate la acest prim paragraf nu împiedică solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție, cu condiția de a nu favoriza în mod nejustificat potențialii cumpărători și de a nu face discriminări.

272 În speță, Tribunalul a constatat la punctele 545 și 550 din hotărârea atacată că SRB și-a întemeiat decizia de a invita la procesul de vânzare publică a Banco Popular numai cele cinci instituții care participaseră deja la procedura de vânzare privată a acestei instituții, pe baza unor criterii obiective întemeiate, în primul rând, pe interesul pe care întreprinderile contactate îl manifestaseră deja în cadrul procedurii de vânzare privată, în al doilea rând, pe motive de

urgență, precum și pe timpul foarte limitat disponibil pentru procesul de vânzare publică lansat de SRB și, în al treilea rând, pe necesitatea de a asigura confidențialitatea procesului de vânzare publică.

273 În recursul formulat, recurenta contestă în esență temeinicia primului criteriu, referitor la interesul deja manifestat. Aceasta apreciază că, din moment ce procedura de vânzare privată nu fusese finalizată, procesul de vânzare publică lansat de SRB era de asemenea sortit eșecului.

274 Cu toate acestea, în cadrul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenta recunoaște ea însăși că condițiile diferite și mai favorabile ale procesului de vânzare publică, în special prețul minim impus de SRB, care se ridica la un euro, și posibilitatea de a reduce valoarea contabilă a capitalului, erau de natură să suscite interesul instituțiilor care nu s-au manifestat în cursul procedurii de vânzare privată. În aceste condiții, argumentația sa nu este de natură să stabilească faptul că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere întrucât a limitat, având în vedere interesul deja manifestat, procesul de vânzare publică la instituțiile care participaseră deja la procedura de vânzare privată.

275 Prin urmare, considerăm că al doilea aspect al celui de al doilea motiv este nefondat.

276 În consecință, al doilea motiv este în parte inadmisibil și în parte nefondat.

E. Cu privire la al treilea și la al optulea motiv, întemeiate pe o încălcare a dreptului de proprietate și a principiului proporționalității

277 Prin intermediul celui de al treilea și al celui de al optulea motiv, recurenta susține în esență că schema de rezoluție în litigiu încalcă dreptul de proprietate consacrat la articolul 17 din cartă și principiul proporționalității.

1. Cu privire la al treilea motiv

278 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 14 din Regulamentul MUR, articolele 17 și 47 din cartă, precum și obligația de diligență și dreptul la apărare prin faptul că a statuat, la punctele 669-697 din hotărârea atacată, că SRB nu era obligat să verifice și nici să indice dacă alte măsuri alternative ar fi permis evitarea unei distrugeri de valoare. Acest motiv cuprinde trei aspecte.

a) Argumentația părților

279 Prin intermediul primului aspect al celui de al treilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul MUR, interpretat în lumina articolelor 17 și 52 din cartă, întrucât a afirmat, la punctele 674-678 din hotărârea atacată, că SRB nu era obligat să indice dacă alte soluții ar fi permis evitarea distrugerii valorii și nici să aprecieze proporționalitatea măsurii de rezoluție în raport cu dreptul de proprietate al acționarilor. Or, potrivit recurentei, nu se poate considera că acționarii Banco Popular nu au suferit pierderi mai importante decât cele pe care ar fi trebuit să le suporte în cadrul unei proceduri de insolvență, deși această bancă era solvabilă la momentul rezoluției sale.

280 Prin intermediul celui de al doilea aspect al acestui motiv, recurenta arată că Tribunalul a considerat în mod eronat că erorile planului de rezoluție din 2016 erau lipsite de pertinență pentru aprecierea legalității schemei de rezoluție în litigiu adoptate în cursul anului 2017. Potrivit recurentei, această motivare nu ține seama de faptul că planul de rezoluție respectiv nu fusese actualizat din anul 2016. Or, o actualizare a planului menționat ar fi permis SRB să dispună o separare a activelor.

281 Prin intermediul celui de al treilea aspect al motivului menționat, recurenta susține că, la punctele 479-492 din hotărârea atacată, Tribunalul i-a încălcat dreptul la apărare atunci când a considerat, pe de o parte, că observațiile sale și raportul de expertiză pe care l-a prezentat nu susțineau la un standard juridic corespunzător argumentul său potrivit căruia soluțiile alternative propuse ar fi permis atingerea obiectivelor rezoluției și, pe de altă parte, că aceasta ar fi invocat tardiv, în cadrul replicii în primă instanță, în temeiul planului de rezoluție din 2016, argumentul potrivit căruia rezoluția Banco Popular a fost pregătită necorespunzător de SRB. Aceasta consideră însă că confidențialitatea schemei de rezoluție în litigiu a împiedicat-o să prezinte astfel de argumente sau elemente de probă ori să le prezinte mai devreme.

282 Banco Santander arată că primul aspect al celui de al treilea motiv este inadmisibil pentru motivul că recurenta se limitează să reproducă textual argumentele pe care le-a formulat deja în fața Tribunalului. Pentru același motiv, aceasta apreciază, asemenea Comisiei, că al doilea aspect al acestui motiv este inadmisibil, în timp ce SRB susține în această privință că argumentul întemeiat pe o eventuală actualizare a planului de rezoluție din 2016 a fost invocat pentru prima dată în recurs. În ceea ce privește al treilea aspect al motivului menționat, SRB și Banco Santander susțin că recurenta nu invocă nicio eroare de drept și nu precizează care sunt părțile și punctele din hotărârea atacată pe care recurenta le critică.

283 În orice caz, Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander consideră că al treilea motiv nu este fondat.

b) Aprecierea Curții

1) Cu privire la admisibilitate

284 În ceea ce privește primul aspect al celui de al treilea motiv, trebuie arătat că, prin intermediul acestui aspect, recurenta susține în esență că schema de rezoluție în litigiu a adus atingere în mod disproporționat dreptului său de proprietate, indicând în același timp punctele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe care se întemeiază aceasta. Conform jurisprudenței amintite la punctul 106 din prezenta hotărâre, acest prim aspect nu poate fi declarat inadmisibil în totalitate.

285 În ceea ce privește al doilea aspect al acestui motiv, SRB susține în mod întemeiat că argumentul potrivit căruia o actualizare a planului de rezoluție din 2016 i-ar fi permis să dispună o separare a activelor este inadmisibil, în măsura în care acest argument a fost invocat pentru prima dată în cadrul recursului. Astfel, din cuprinsul punctului 688 din hotărârea atacată reiese că recurenta a invocat în fața Tribunalului erori în pregătirea acestui plan de rezoluție, în timp ce în prezent aceasta repune în discuție lipsa actualizării ulterioare a planului menționat. Or, recurenta nu susține că Tribunalul ar fi denaturat cererea sa introductivă în primă instanță cu privire la acest aspect.

286 În ceea ce privește al treilea aspect al motivului menționat, reiese în esență din recurs că acest aspect este întemeiat pe o încălcare de către Tribunal a dreptului la apărare al recurentei și că acesta vizează punctele 479-492 din hotărârea atacată, atât pentru caracterul pretins tardiv al argumentelor sale care repun în discuție pregătirea inadecvată a rezoluției, cât și în ceea ce privește luarea în considerare a diferitelor rapoarte de expertiză prezentate de recurentă. Rezultă că, în cadrul acestui aspect, recurenta precizează punctele criticate din hotărârea atacată, precum și argumentele pe care aceasta își întemeiază criticile.

287 Prin urmare, este necesar să se considere că primul și al treilea aspect ale celui de al treilea motiv sunt admisibile. Al doilea aspect al acestui motiv trebuie declarat inadmisibil.

2) Cu privire la fond

288 Primul aspect al celui de al treilea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul MUR, interpretat în lumina articolelor 17 și 52 din cartă. Recurenta susține că Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctele 674-678 din hotărârea atacată, că SRB nu era obligat să verifice dacă măsura de rezoluție respecta principiul proporționalității în raport cu dreptul de proprietate al acționarilor și în special dacă alte soluții ar fi permis evitarea distrugerii valorii.

289 Trebuie să se constate că această argumentație provine dintr-o interpretare vădit eronată a hotărârii atacate.

290 Pe de o parte, susținând că Tribunalul ar fi statuat că SRB nu era obligat să verifice dacă măsura de rezoluție respecta principiul proporționalității în raport cu dreptul de proprietate al acționarilor, recurenta se întemeiază pe o interpretare izolată și, pentru acest motiv, eronată a punctului 674 din hotărârea atacată. În fapt, la punctul 673 din această hotărâre, Tribunalul a subliniat că distrugerea valorii în sensul articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul MUR vizează nu numai interesele patrimoniale ale acționarilor și ale deținătorilor de instrumente de capital ai entității, ci și pe cele ale deponenților săi, ale salariaților și ale celorlalți creditori ai acesteia.

291 Din această perspectivă, Tribunalul a intenționat să sublinieze în esență, la punctul 674 menționat, că examinarea proporționalității măsurii de rezoluție nu trebuie să ia în considerare exclusiv interesele acționarilor, ci și alte interese, fapt confirmat de analiza subsecventă a Tribunalului. Astfel, acesta a arătat, la punctul 675 din hotărârea atacată, că SRB a constatat, la articolul 5 alineatul (2) din schema de rezoluție în litigiu, că instrumentul de vânzare a activității constituia un mijloc adecvat, necesar și proporțional pentru atingerea obiectivelor rezoluției. În special, la punctul 678 din această hotărâre, Tribunalul a subliniat printre altele faptul că, potrivit aprecierii cuprinse la articolul 4 alineatul (6) din această schemă, inconvenientele și costurile legate de adoptarea măsurii de rezoluție, în principal pierderile suferite de acționari și de creditorii subordonați, ar fi contrabalansate de avantajele care ar rezulta din aceasta, și anume menținerea funcțiilor critice ale Banco Popular, limitarea efectelor negative asupra economiei și stabilității financiare, precum și evitarea pierderilor pe care le-ar putea suferi alți creditori.

292 În măsura în care recurenta susține că Tribunalul a considerat în mod eronat că acționarii Banco Popular nu au suferit pierderi mai mari în urma rezoluției acesteia decât dacă aceasta ar fi făcut obiectul unei proceduri de insolvență, este suficient să se arate că, la punctul 678 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a limitat să rezume conținutul articolului 4 alineatele (5) și (6) din schema de rezoluție în litigiu pentru a răspunde, astfel cum reiese din cuprinsul punctului următor din

hotărârea atacată, la argumentul recurentei potrivit căruia SRB nu ar fi luat în considerare în această schemă distrugerea valorii pe care instrumentul de vânzare a activității era, în opinia sa, susceptibilă să o determine pentru acționarii Banco Popular.

293 Pe de altă parte, contrar celor susținute de recurentă, Tribunalul nu a statuat nicidecum că SRB se putea abține să verifice dacă alte soluții ar fi permis evitarea distrugerii valorii. Dimpotrivă, Tribunalul a constatat, la punctele 675-677 din hotărârea atacată, că SRB a considerat, la articolul 5 alineatul (3) din schema de rezoluție în litigiu, că celelalte instrumente de rezoluție prevăzute de Regulamentul MUR nu erau adecvate și nu permiteau atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură ca instrumentul de vânzare a activității și că, prin urmare, SRB a justificat că acest din urmă instrument era necesar pentru realizarea obiectivelor respective.

294 În acest context, constatarea care figurează la punctul 677 menționat nu repune nicidecum în discuție cerința proporționalității de a recurge, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, la cea mai puțin constrângătoare (a se vedea în ceea ce privește această cerință, Hotărârea din 9 noiembrie 2023, Altice Group Lux/Comisia, C-746/21 P, EU:C:2023:836, punctul 69 și jurisprudența citată). Astfel, numai în măsura în care SRB a justificat că instrumentul de vânzare a activității era necesar pentru realizarea obiectivelor rezoluției, Tribunalul a considerat că SRB nu trebuia să indice dacă alte soluții ar fi permis evitarea distrugerii valorii.

295 Rezultă că al primul aspect al celui de al treilea motiv este nefondat.

296 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al treilea motiv, recurenta invocă o încălcare a dreptului său la apărare pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o la punctele 479-492 din hotărârea atacată. Aceasta susține în esență că confidențialitatea schemei de rezoluție în litigiu a împiedicat-o să își susțină mai mult argumentația referitoare la existența unor soluții alternative la rezoluție și să arate, înainte de a depune replica în prima instanță, că, având în vedere pretinsele carențe ale planului de rezoluție din 2016, SRB ar fi putut să pregătească mai bine rezoluția.

297 Or, pe de o parte, reiese în special din cuprinsul punctelor 345-353 din hotărârea atacată că recurenta nu a dovedit că versiunile schemei de rezoluție în litigiu și ale evaluării 2, publicate pe site-ul internet al SRB și la care aceasta a avut acces, erau insuficient motivate. Pe de altă parte, la punctul 400 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că recurenta nu a precizat în ce măsură datele economice care rămân ocultate în versiunile neconfidențiale ale acestei scheme și ale evaluării 2 erau necesare pentru înțelegerea schemei menționate și pentru exercitarea dreptului său la o cale de atac jurisdicțională efectivă.

298 În plus, s-a constatat la punctele 131-134 din prezenta hotărâre că Tribunalul nu a încălcat articolul 296 TFUE și nici articolul 47 din cartă prin faptul că a decis, în Ordonanța din 9 iunie 2021 vizată la punctul 723 din hotărârea atacată că textul integral al schemei de rezoluție în litigiu nu era relevant pentru soluționarea acțiunii.

299 În aceste condiții, este necesar să se considere că recurenta nu a stabilit corespunzător cerințelor legale că, în ceea ce privește existența unor soluții alternative și pregătirea rezoluției Banco Popular prin planul de rezoluție din 2016, confidențialitatea schemei de rezoluție în litigiu a împiedicat-o să își apere efectiv drepturile în fața instanței Uniunii.

300 Prin urmare, al treilea aspect al celui de al treilea motiv este nefondat.

301 În consecință, al treilea motiv este în parte inadmisibil și în parte nefondat.

2. Cu privire la al optulea motiv

302 Prin intermediul celui de al optulea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolele 17 și 52 din cartă, precum și articolul 5 alineatul (4) TUE atunci când a statuat, la punctele 463-492 din hotărârea atacată, că schema de rezoluție în litigiu nu a încălcat dreptul de proprietate. Acest motiv cuprinde trei aspecte.

a) Argumentația părților

303 Prin intermediul primului aspect al celui de al optulea motiv, recurenta susține că, la punctele 467-469 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat în mod eronat că schema de rezoluție în litigiu nu a determinat o ingerință disproporționată în dreptul de proprietate al acționarilor Banco Popular pentru motivul că procedura de insolvență era singura alternativă la rezoluție. În acest context, Tribunalul s-ar fi întemeiat de asemenea în mod eronat pe propria jurisprudență rezultată în special din Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții (T-680/13, EU:T:2018:486), potrivit căreia acționarii ar trebui să fie primii care suportă pierderi susceptibile să determine un deficit de capital. Cu toate acestea, referindu-se la argumentația sa prezentată în cadrul celui de al șaptelea motiv și rezumată la punctul 195 din prezenta hotărâre, recurenta consideră că această jurisprudență este inaplicabilă unor bănci care, precum Banco Popular la momentul rezoluției, sunt solvabile. Pe de altă parte, contrar celor afirmate în hotărârea atacată, Regulamentul MUR nu ar crea o prezumție de insolvență.

304 Prin intermediul celui de al doilea aspect al acestui motiv, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctele 466, 467 și 481 din hotărârea atacată, că schema de rezoluție în litigiu îndeplinea cerințele care rezultă din articolul 52 alineatul (1) din cartă. Mai precis, aceasta îi reproșează că s-a limitat să afirme că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (4) primul paragraf litera (c) din Regulamentul MUR, fără a verifica însă dacă SRB și-a exercitat competența de depreciere în condițiile prevăzute de lege și în mod nearbitrar și în special fără a fi examinat dacă exercitarea acestei competențe se întemeia pe evaluarea activelor și a pasivelor băncii, impusă de articolul 20 alineatul (5) litera (c) și de articolul 21 alineatul (8) din Regulamentul MUR.

305 Potrivit recurentei, articolul 6 alineatele (3) și (4) din schema de rezoluție în litigiu se întemeiază, în mod eronat, pe evaluarea 2. Astfel, raportul de evaluare ar fi subliniat în mod expres că nu a avut ca obiectiv să stabilească dacă erau îndeplinite condițiile pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție sau de reducere a valorii contabile și, prin urmare, ar fi exclus utilizarea sa în scopul exercitării competenței de reducere a valorii contabile. Astfel, ar fi fost arbitrar să se întemeieze totuși pe evaluarea 2 pentru a reduce valoarea capitalului social al Banco Popular. În plus, evaluarea 2 ar fi estimat valoarea Banco Popular, în mod contradictoriu și arbitrar, la minus 8,2 miliarde de euro, deși această bancă era solvabilă.

306 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al optulea motiv, recurenta reproșează Tribunalului că a încălcat articolele 17 și 52 din cartă, precum și articolul 5 alineatul (4) TUE atunci când a statuat, la punctele 476-474 din hotărârea atacată, că deprecierea titlurilor de proprietate a fost efectuată în conformitate cu principiul proporționalității. Cu toate acestea, atingerea adusă dreptului său de proprietate nu poate fi considerată proporțională în lipsa unei despăgubiri adecvate care să țină seama de solvabilitatea Banco Popular la momentul rezoluției.

307 SRB susține că primul aspect al celui de al optulea motiv este inadmisibil pentru motivul că recurenta nu evidențiază nicio eroare de drept pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o în ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului de proprietate. SRB și Banco Santander invocă inadmisibilitatea celui de al doilea aspect al acestui motiv pentru motivul că introduce fapte și argumente noi în stadiul recursului și nu se referă la niciun motiv specific din hotărârea atacată. Pentru aceleași motive, SRB invocă inadmisibilitatea celui de al treilea aspect al motivului menționat.

308 În orice caz, Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander consideră că al optulea motiv este nefondat.

b) Aprecierea Curții

309 În ceea ce privește admisibilitatea celui de al optulea motiv și mai exact a primului său aspect, recurenta reproșează Tribunalului, printre altele, că a statuat că Regulamentul MUR ar crea o prezumție de insolvență. Totuși, astfel cum a subliniat doamna avocată generală la punctul 115 din concluzii, recursul nu identifică punctele din motivarea hotărârii atacate în care Tribunalul ar fi efectuat o asemenea constatare și, prin urmare, încalcă cerințele care rezultă din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură. Primul aspect al acestui motiv este, așadar, în parte inadmisibil.

310 În plus, al doilea și al treilea aspect ale motivului menționat se întemeiază, așa cum a arătat doamna avocată generală în mod întemeiat, la punctul 117 din concluzii, pe argumente invocate pentru prima dată în stadiul recursului în măsura în care recurenta invocă în prezent pretinse neregularități care afectează evaluarea, precum și lipsa unei despăgubiri adecvate. Astfel, aceste două aspecte trebuie înlăturate.

311 În ceea ce privește temeinicia primului aspect al celui de al optulea motiv, trebuie arătat că recurenta critică punctele 467-469 din hotărârea atacată și se întemeiază în această privință, în esență, pe aceleași argumente pe care le-a invocat în cadrul celui de al șaptelea motiv și care sunt rezumate la punctul 195 din prezenta hotărâre. Prin urmare, pentru aceleași motive ca cele care figurează, printre altele, la punctele 233-235 din prezenta hotărâre, trebuie să se statueze că această argumentație nu este fondată.

312 În consecință, al optulea motiv este în parte inadmisibil și în parte nefondat.

313 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, recursul trebuie respins.

VI. Cu privire la cheltuielile de judecată

314 În conformitate cu articolul 184 alineatul (2) din regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

315 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

316 În speță, întrucât recurenta a căzut în pretenții, se impune, având în vedere concluziile Comisiei, ale SRB, și ale Banco Santander, obligarea acesteia să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comisie, de SRB și de Banco Santander.

317 În conformitate cu articolul 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

318 În consecință, Regatul Spaniei, Parlamentul și Consiliul suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Aeris Invest Sàrl să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comisia Europeană, de Comitetul unic de rezoluție (SRB) și de Banco Santander SA.

3) Regatul Spaniei, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături